

Mijne porte-feuille

<https://hdl.handle.net/1874/35421>

J^s. M. P F E I L,

MIJNE

PORTE-FEUILLE.

Al wat ik u opdisch, zijn needrige kruiden,
Geplukt in den hof der bescheidene vreugd;
Al wat ik u zing zijn eenvoudige geluiden,
Gestemd tot vermaak en geheiligd aan deugd.

J. IMMERZEEL, JUNIOR.

Voor opgeruimden van geest. *Voorrede.*

A A N

DEN HEER

J^s. M. PFEIL.

De vrolijke luimen eens teederen vaders,
Waartoe die onthouden, aan 't zanglievend kind?
Wanneer hem de jaren, met zorgen bevrachten,
Maakt ligt nog uw zangtoon hem lagchend gezind.
Laat drukken uw Liedjens! maar niet voor de wereld,
Sinds lang overladen met Goden-banket,
De muzen vergrooten nog daaglijks hun winkels,
En de uitverkoop maakt dat er ieder op let.
Neen, vriend! doe als ik, en blijf t'huis met uw verzen,
Er zijn magazijnen genoeg van dat slag,
Veel meer geforteed nog dan *Bahlman en Sinkel*, (*)
Zit Febus, en gromt over 't werk van den dag.
Natuur is veranderd, eene eeuw ging zij zwanger,
Dan bragt zij een Hooft of een Vondel in 't licht,
Thans

(*) Twee voorname winkeliers in manufacturen, op den Nieuwendijk te Amsterdam.

Thans baart zij op eenmaal, een honderd tal zonen,
Waar Vondel, waar Hooft, ja heel de oudheid voor
zwicht.
Maar als wij eens dood zijn, en eeuwen vergeten,
En *Geijsbeek* zoo wel is vergeten als wij,
Dan zal men in snippers en misdruk nog zoeken,
Naar ieder juweeltje van u en van mij!
Welaan dan! voor kindren en vrienden gezongen,
Gedrukt of geschreven, het blijve in de kas!
De tijdgenoot heeft reeds zijn maag overladen,
Eer hij nog uw eet en uw drinkliedjens las,
Maar eens, als uw kindren weemoedig en teeder,
Een liedje herzingen dat vader hun schonk,
En dan met hun arbeid die spelen vervangen,
Waar bij uit uwe oogen uw vaderhart blonk,
Dan bloeijen u rozen die nimmer verwelken,
Offchoon er de laster zijn zwadder op spoog,
Laat vrij dan trompetten en pauken verstommen,
Het kinderlijk Liedje klinkt helder en hoog.
Voldoe dan, uw dichtluim, teerhartige vader.
Maar wacht u als ik doe, voor 't groot magazijn!
Wij willen geen roem bij het nageslacht oogsten,
Maar ook niet verguisd bij den tijdgenoot zijn.

M. P. ELTER, geb: WOESTHOVEN.

AAN

MIJNE KINDEREN.

De meeste der stukjens, die u hier aangeboden worden, had ik, reeds in mijnen laatstvorigen bundel, kunnen opnemen, zoo als ik ook voorzeker zou gedaan hebben, ware niet derzelver gehalte, mij van al te weinig beduidenis voorgekomen; zij bleven derhalve, met nog vele anderen, in mijne porte-feuille liggen, en zouden daarin gewisfelijk eene blijvende rustplaats gevonden hebben, indien de

dichtregels van mijne waardige vriendin, mij geene drangreden tot het tegendeel hadden opgeleverd; maar ook deze dichtregels, roep ik, ter mijner verschooning in, wanneer alles wat u hier tegenblinkt, op verre na, geen goud bevonden wordt.

Ik moet, bij het mededeelen van deze verzameling, u tevens het overlijden bekend maken, van alle de stukjens, die verder in mijne porte-feuille voorhanden waren; eenige derzelve, hadden als poëtische zonden mijner jeugd, den dood voor lang verdiend, anderen daarentegen, waarbij nog een viertal verhandelingen, mischien in kunstwaarde gelijk, aan de duizend en één verhandelingen, die des winters, in hoe vele gezelschappelijke kringen? opgezegd worden, waren, naar mijn *subjectif* gevoelen, niet voortreffelijk genoeg, om nog te laten voortleven;

Trouwens, gelijk dikwerf met losse stukjens het geval is, velen, die ik in mijne porte-feuille dacht weder te vinden, en daaruit, in het leven terug te

roepen, zijn verloren geraakt, en het heeft mij nergens mogen gelukken, die op te sporen; zoo geheugt mij, onder anderen, een ducatonnen-zang, ter gelegenheid van de 63^e verjaardag mijns vaders, en ondanks het gebrekkige, dat daarin zou mogen gevonden worden, herinner ik mij toch eenige *strophes*, die inderdaad onderscheiding verdienen, en mij, bij de meeste opgewektheid, om het stuk in zijn geheel over te zien en te beschaven, het verlies van hetzelfde, doen beklagen, te meer nog, daar ik mij, de kinderlijke vreugde van den jeugdigen leeftijd, te binnen breng, waarmede ik het mijnen vader aanbood.

Misfchien, had ik voor deze en gene stukjens, eene andere zangwijze moeten opgeven, doch, opdat gij ook iets te doen zult hebben, ik laat alle betere toefschikking aan u zelve over.

Het twee paar nog ongevulde bladzijden, welke gij achter dit bundeltje aantreft, wil ik, met het eerste liedjen dat mij gelukken zal, beschrijven, en daar-

mede hebt gij dan tevens het handschrift van uwen vader, dat uw mogelijk verlangen naar een *fac-simile* van hetzelfde, overtollig maak.

En nu, lieve kinderen! vervrolijkt u met hetgene ik u hier lever, en bewaart, zoo lang mogelijk, die kalme geestgeesteldheid, zonder welke, het leven eene pijniging worden kan.

Monnikendam,
December 1828.

J^s. M. PFEIL.

BLADWIJZER.

*****	Bl.	1.
Drink-lied.	—	3.
De China's-appelen.	—	6.
Ernst.	—	8.
Tafel-lied.	—	10.
Cephise.	—	12.
De Kaas.	—	13.
Kusjens.	—	15.
Helaas.	—	17.

Drink-lied.	Bl. 18.
Vergenoegdheid.	— 23.
Drink-lied.	— 25.
Karel aan Suze.	— 27.
Tafel-lied.	— 29.
De Taart.	— 31.
Aan den Koning, eene Drinkconditie.	— 33.
Iets.	— 34.
De Wijn.	— 36.
Attentie.	— 38.
De Kastanjes.	— 40.
Het Geld.	— 42.
Mijn Poes.	— 44.
Drink-lied.	— 46.
Mijn Poes.	— 50.
De Vischpartij.	— 51.
Kusjens.	— 54.
Verjaarlid.	— 56.
De Meisjens.	— 58.
Drink-lied.	— 62.
De Jongens.	— 64.
De Perziken.	— 66.

Drink.

Drink-lied.	Bl. 68.
Ja, Ja.	— 70.
De Gastheer en de Gasten.	— 73.
Mijn Genoegen.	— 75.
Drink-lied.	— 77.
Bruilofs-lied.	— 79.
Drink-lied.	— 82.
Reis-lust.	— 84.
Bij een Doopmaaltijd.	— 91.
Drink-lied.	— 92.
Afscheids-groet naar Zee.	— 94.
Het Wildbraad.	— 96.
Gisteren en Heden.	— 98.
De Vrouwen.	— 100.
Pijpen.	— 102.
Drink-lied.	— 104.
De Mannen.	— 106.
Het Oude en Nieuwe Jaar.	— 108.
Den Koning en het Vaderland, eene Drink- conditie.	— 111.
Oppassen.	— 112.
De Knol-radijs.	— 114.

Hoe.

Hoe.	Bl. 116.
Het dagelijksch Leven.	— 118.
Tafel-lied.	— 120.
Jong en Oud.	— 123.
Ik Heb.	— 126.
Damon en Cloë, bij hunne ondertrouw.	— 128.
Liefde en Wijn.	— 130.
Kaatje.	— 132.
Ik Had.	— 138.
Pierla la.	— 140.
Bevrediging.	— 142.
De Toekomst.	— 143.

* * * * *

WIJZE : *Chantons, chantons mes frères?*

Ik hijsch de vlag der vreugde,
Met feestgezang, in top,
Al trekt dan ook een kniezer,
De schouders kugchende op;
Ik gun den stroeven wijsgeer,
Zijn eindeloos verdriet,
Droefgeestig zijn is lijden,
En lijden wil ik niet.

Ik tel gerust mijn dagen,
De vreugd woont overal,
Zij lagcht van gindsche sterren,
En kent geen tranendal.
Voor mij, ik pluk de bloemen
Des levens, zingende af,
De vreugd zal ook wel wonen
Aan gindsche zij' van 't graf.

A

Ja,

2

Ja, moet ik honderd eeuwen,
Nog leven, hier op aard,
Ik heb, voor blijde zangen,
Altijd mijn lier besnaard,
En als na honderd eeuwen,
Vriend Hein de wenk mij geeft,
Ik zal mij niet beklagen,
Ik heb met vreugd geleefd.

DRINK-

D R I N K - L I E D.

WIJZE: *Las nur der Politiker sprechen.*

Ik hoorde eens iemand water vragen,
 En 'k noemde hem een water rot,
 De sukkel dorst den wijn verklagen,
 Is zulk een man niet stapel zot?
 Maar 't is mij ras gebleken, dat, }
 Hij zich aan wijn bedronken had. } *bis.*

Dan wij, — het kan met ons wel velen,
 Wij toch, zijn zulke flokkers niet,
 Wij durven nog een langhals deelen,
 Trots ieder die ons doen bespiedt!
 Wat zegt er onze gastheer van! }
 Hij is zoo'n goed gulhartig man. } *bis.*

Het water, ja, heeft groote krachten,
 Als er geen water ware, o wee!
 Men drinkt het, en wie zou 't verachten?
 Men doet er duizend dingen meê,
 Het is gezond, en smaakt ons goed, }
 Maar toch, de wijn maakt beter bloed. } *bis.*

't Is niet, dat wij den zwelger roemen,
 Die steeds den wijn misbruikt, o neen!
 Wie zulk een daad regt fraai zou noemen,
 Hij heette een mensch, hij is er geen;
 't Gebruiken staat een ieder vrij, } *bis.*
 Het misbruik, dat verfoeijen wij.

Wij kunnen 't uit het wetboek toonen,
 Dat hij, die dronken iets misdoet,
 Zich met geene uitvlucht kan verschoonen,
 Maar 't nuchter deeglijk boeten moet;
 Ja, die zich door den drank vergeet, } *bis.*
 Is in de boeijen eer hij 't weet.

Maar wij, — het kan met ons wel velen,
 Wij durven nog een langhals aan,
 Wij zullen die zoo zuiver deelen,
 Als 't ergens ooit is toegegaan,
 Wat zegt er onze gastheer van! } *bis.*
 Hij is zoo'n goed gulhartig man.

Het water mag den dronkaard blijven,
 't Verfrische zijn verhitten mond,
 Het moog' zijn dronkenschap verdrijven,
 O ja! 't is deugdrijk en gezond;
 Het water smaakt ons allen goed, } *bis.*
 Maar toch, de wijn geeft beter bloed.

Wel nu, — de glazen ingeschonken!
 Het zingen doet ons dorstig zijn,
 Elkander hartlijk toegedronken,
 Lang streele ons nog een glaasje wijn!
 Maar iedereen pafse op de zaak,
 Dat nooit, de wijn hem dronken maak'! } *bis.*

Geen koude doe den wijnstok sterven!
 Hij blijve in onverwrikbren duur!
 Doch moeten we eens zijn gaven derven!
 Zijn ooit de druiven ons te zuur!
 Wij hebben dan, tot groot gemak, }
 Nog water in den regenbak. } *bis.*

DE CHINA'S-APPELEN.

WIJZE: *Jeune fille, qu'on marië!*

Och! wat doen we in vreemde landen,
Om hun uitgelezen fruit!
Heele kisten, volle manden,
Voert de vreemd'ling naar ons uit.
China's-applen zelfs, ontbreken,
Mede niet aan onzen disch,
Om niet van zoo veel te spreken,
Dat hier ruim te vinden is.

China's-applen, die wij prijzen,
Om hun edle smaak en geur,
Maar nog meer in waarde rijzen,
Om hun hooge oranjekleur,
China's-applen, 'k heb 't gelezen,
(Men geloov' mij op mijn woord!)
Was de snoep, die eens voor dezen,
Moeder Eva heeft bekoord.

7

Zij at van den boom des levens ,
Maar 't verbod dat zij verslief ,
Gold slechts haar , en Adam tevens ,
Wij bestonden toen nog niet ;
Wij , wij mogen veilig eten ,
Ons is 't geen verboden waar ,
Kom , die 't digst is bijgezeten ,
Make ons vast een zestal klaar !

Och , wat doen we in vreemde landen ,
Om hun uitgelezen fruit !
Heele kisten , volle manden ,
Voert men immers naar ons uit .
Een , mij lief en dierbaar vrouwtje ,
Kindren altijd blij te moê ,
Gade en kroost , ziet daar een touwtje ,
Dat mij vast houdt , 'k weet niet hoe !

En wat elk is ingefchapen ,
Als het hart zit op zijn plaats ,
Zegt het , vaderlandsche knapen !
Wij , wij zijn met Holland maats !
Portugal en Spanje , mogen ,
Om hun uitgelezen fruit ,
Op des vreemd'lings intrek bogen !
Ik voor mij , ik blijf er uit .

E R N S T.

WIJZE : *Vive une femme de tête.*

Als mijn meisje , ik heb er geene ,
 Nu dit zij zoo ! maar van daag ,
 Zoek ik er voorzeker eene ,
 Want de meisjes mag ik graag ,
 Als het meisje , dat ik kieze ,
 Niet gereedlijk mij verhoort ,
 Eer ik haar bezit verlieze ,
 'k Vaar altijd met vrijen voort.

'k Zeg dan : allerliefste Doortje !
 Of zoo als haar naam moog zijn ,
 'k Bid u nog een enkel woordje ,
 Spaar mij de allerwreedste pijn !
 'k Liet niet af van haar te plagen ,
 Ja , is 't water niet te diep ,
 'k Sprong er in , en zou het wagen ,
 Of ze mij ook tot haar riep.

Want

Want de meisjes, moet gij weten,
Worden gaarne lang gevrijd,
Een paar schoenen meer versleten,
Is maar een drie gulden kwijt.
Blijf, Lifander! blijf aan 't vrijen,
Dat de moed u nooit verga!
Hartlijk zal uw meisje 't meenen,
Zegt zij ook terstond geen ja.

T A F E L - L I E D.

WIJZE: *Contre les chagrins de la vie.*

Wel ja, wij zijn maar eens op aarde,
 Waarom niet lekker opgedischt!
 Wij nemen toch geen zier van waarde,
 Geen penning met ons in de kist. (zw:)
 Het leven dat wij heden smaken,
 Wordt veelligt morgen afgeknot,
 Dat we ons dan nog eens regt vermaken!
 Het eten is een waar genot. (zw:)

't Is waar, men doet het alle dagen,
 En ieder dag van nieuws af aan,
 En 'k hoorde meer dan eenmaal klagen,
 Het eten komt zoo duur te staan; (zw:)
 Maar wien, wien was het ooit vervelend,
 Al werd zijn beurs ook gansch verwoest?
 Voor mij, 't is me altijd even streelend,
 'k Wou niet, dat ik het laten moest. (zw:)

Om schraaltjes als een vrek te leven,
 Steeds mijn bekomst ten halve maar!
 Geloof me, ik ben nog onbedreven,
 Dit kreeg ik vast van daag niet klaar. (tw:)
 Doch, 'k zweer u, vrienden! wilt eens waken,
 Wanneer de vrek bij andren is,
 Hij weet een knoopje los te maken,
 En is de primus aan den disch. (tw:)

Hij zucht dan niet van dure dingen,
 Noch van te grooten overvloed,
 Men ziet hem, zich de voorste dringen,
 Hij pakt al wat zijn oog voldoet. (tw:)
 En is hem deze of gene spijsze,
 Te vet of peeprig toegemaakt,
 Hij zorgt op de eene of andre wijze,
 Dat hij er spoedig los van raakt. (tw:)

Dan komt! wij zijn maar eens op aarde,
 Er mag voldoenend opgedischt,
 Wij nemen toch geen zier van waarde,
 Geen penning met ons, in de kist. (tw:)
 Al wat een vrek ons mooi durv' praten,
 Men jaag' hem met zijn grillen heen!
 Wij eten, zonder 't ooit te laten!
 Het houdt ons lijf en ziel bij een. (tw:)

C E P H I S E.

WIJZE: *Belles! tout aime dans le monde.*

Dat ik, zoo wel als alle meisjes,
 Een zacht gevoelig hart ontving,
 Dat ik de reine liefde huldig,
 Klinkt zeker niemand zonderling;
 De liefde is 't waar genot des levens,
 Der menschen hoogste zaligheid, *(bis.)*
 Die haar verbant of durft verachten, } *bis.*
 Wordt door geen edle geest geleid. }

*k Bemin, en onder alle meisjes,
 Bemint er geene meer opregt,
 Hem wacht de schoonste levensvreugde,
 Dien ik mijn hand heb toegezegd;
 Maar ziet ge uw weetlust niet bekroonen,
 Wie of mijn uitverkoren zij! *(bis.)*
 Denk dat de meisjes zwijgen kunnen, } *bis.*
 En neem daarvan de proef aan mij! }

DE

D E K A A S.

WIJZE: *De wereld is in rep en roer.*

Toen 'k nog een kleine jongen was ,
 En 'k vlijtig in mijn boeken las ,
 Hoe stond ik toen verlegen ! (*tw :*)
 Dat onze vader Cats , helaas !
 Het zoo gemunt had op de kaas ,
 Hij was er vinnig tegen. (*tw :*) *

Maar nu , daar 'k groot , en wijzer ben ,
 En wat mij schaë doet , zeer wel ken ,
 Nu durf ik hem verklagen , (*tw :*)
 O dat hij nog in 't leven waar' !
 En hield hij 't vol , en stond hij daar ,
 Hij zou vergifnis vragen. (*tw :*)

Wij weten 't immers al te zaam' ,
 Geen maaltijd is ons aangenaam ,
 Zoo wij de kaas ontbeeren ; (*tw :*)
 Men snijdt ze dik , elk wil dit graag ,
 Men dient haar voor , zij sluit de maag ,
 Om 't voedsel te verteren. (*tw :*)

En

En wel is hij een stijve klaas ,
 Die zoo koelzinnig , zich de kaas ,
 Laat van zijn bord ontvrêemen ; (zw :)
 De dader zij ook nog zoo'n klant ,
 Wij zouden met een forsche hand ,
 Hem in zijn wambuis nemen. (zw :)

O vader Cats ! ondeugend man !
 Waar sprak uw gladde mond niet van !
 Wat dorst gij u vermeten ? (zw :)
 Uw vonnis is volstrekt bedrog ,
 Ik bid het u , geloof ons toch ,
 Dat wij het beter weten. (zw :)

Wel aan ! de kaas vereischt een dronk ,
 Voor haar was 't dat ons speeltuig klonk ,
 Voor haar , dat wij zoo streden , (zw :)
 Maar nu , voere elk zijn glaasje om hoog !
 De keel is ons als kurk zoo droog ,
 Wij hebben dorst geleden. (zw :)

(*) Kaes geeft een dick en hart voetsel , is swaar te ver-
 teeren , stopt den buijck en is graveeligh.

J. CATS. nutteleijck huijsboeck.

KUS.

K U S J E N S.

WIJZE: *Seit ich so viele weiber sah.*

Geef, meisje! uw minnaar eens een zoen,
 Dit duidt u niemand kwaad,
 Voorwaar, gij moogt het tweemaal doen,
 Dat u te mooijer staat!
 Een kusje, o allerliefste meid!
 Van uwen lieven mond,
 Vernietigt mijn droefgeestigheid,
 Maakt mij het hart gezond.
 Ha, ha, ha ha.

Gij aarzelt, foei! om dat wij hier,
 In groot gezelschap zijn,
 Kom, schamen doe ik mij geen zier,
 Hoe gij alleen zoo fijn?
 Met spoed, niet langer uitgesteld!
 Of 'k breng het aan den dag,
 Wat gij mij flusjes hebt verteld,
 En elk niet weten mag.
 Ha, ha, ha ha.

En

En straks, wanneer gij zijt belust,
Zoo als ik heden ben,
O, dan wordt ge ook van mij gekust!
Gij weet hoe ik het ken.
Geef, Lieve! uw minnaar gaauw een zoen,
Voor al toch, zeg niet neen!
Dit was ten prijs van uw fatsoen,
Kom gaauw, of 'k steel er een.
Ha, ha, ha ha.

H E L A A S!

WIJZE: *Il me faudra quitter l'empire.*

Ach, ware ik nog, gelijk voor dezen,
 In 't krachtigst van mijn lentetijd, —
 Lifander mogt zich oolijk wanen!
 Dorinde wierd hem vast ontvrijd;
 Ik zou, — ja, raad eens! — wat ik zoude, —
 Dat zou ik! 'k was tot alles klaar,
 Ik zou, — maar ach! een jeugdig meisje,
 Is thans voor mij verboden waar.

B

DRINK-

D R I N K - L I E D.

WIJZE: *Toen ik laatst mijn geitjes weidde.*

Of God Bachus is verscheiden ,
 Die ons de edle wijndruif gaf ,
 'k Weet het niet , maar een van beiden.
 Ja , hij leeft , of rust in 't graf ,
 Maar hij leeft , gewis en zeker ,
 Immers Goden sterven niet !
 Dat men hem een vollen beker ,
 Van zijn eigen gaven bied' !

Wat , indien men 't zag gebeuren ,
 Dat hij ons de druif ontnam !
 Och , wie weet het , welke leuren ,
 Men daar voor in plaats bekwam !
 Op dan , met verheugde zinnen !
 Zeggen wij zijn goedheid dank !
 Wie zou Bachus niet beminnen ?
 Wie verwerpt den Goden drank ?

Of ,

Of, indien het waar mogt wezen ,
 Want zoo menig ding is waar ,
 Dat hij dood is , lang voor dezen ,
 Ja , al bleek dit nog zoo klaar ,
 Wat zou ons zijn dood toch maken !
 Zelfs al was hij in de Hel ,
 'k Zal zijn gaven niet verzaken ,
 Neen , de wijndruif smaakt mij wel .

Ja , al zou ik eindloos leven ,
 O , dat ware een zegening ,
 'k Wou daar , 'k weet niet wat , voor geven ,
 't Sterven is zoo'n doodlijk ding !
 Of bereikte ik slechts de jaren ,
 Die de grijze Nestor had ,
 'k Durf het op mijn eer verklaren ,
 Dat ik nooit de wijn vergat .

Hoe! en dit 's eene andre rede ,
 „ Bachus aanzijn is een vond ,
 'k Zweer het u met duren eede ,
 Dat die Godheid nooit bestond
 Kreunt u , vrienden ! aan geen praatje ,
 Uit een voddig' almanak ! ”
 Zoo , zoo snapt een oud papaatje
 Die hem nimmer zag of sprak .

Maar wat weet die goede grijze,
Van zoo'n diep geheimenis!
Dat hij ons voor eerst bewijze,
Of hij gaaf van herfens is!
Wij, wij zullen Bachus eeren,
Wij geloven zijn bestaan!
Wat de tijd ook om moog' keeren,
De edle wijndruif staat ons aan.

Wij, wij schenken in met lusten,
Boordevol tot aan den rand,
En ons glaasje mag niet rusten,
Ieder neemt het in zijn hand,
Ieder brengt het aan zijn lippen,
En laat zoo, met éénen snap,
't Kostlijk vocht naar binnen glippen,
Vivat onze broederschap!

Bachus leeft, dit is bewezen,
Of men had de wijndruif niet,
Maar hij is van hier verzezen,
Schoon hij ons zijn gaven liet.
Ja, hij smaakt het hemelsch leven,
Bij zijn vader Jupiter,
Dáár, hem een bezoek te geven!
Neen, die reistocht is te ver'.

Ook

Ook men dient belet te vragen,
 Want stond eens zijn muts niet goed,
 't Ging ons, als in vroeger dagen,
 Den berugten reuzen stoet,
 Die, met ladders bij dozijnen,
 Zoo maar plan had op te gaan!
 Kwam hij weer als Leeuw verschijnen,
 Ach! wie kan een Leeuw weerstaan?

Bachus leeft, wij zijn te vreden,
 Daar hij ons de wijndruif liet,
 Doch wij blijven stil beneden,
 't Lijkt ons in de hoogte niet.
 Bachus leeft! met welgevallen,
 Hoort hij onze vreugde stem,
 Honderden, ja duizend tallen,
 Roemen en verëeren hem.

Nu, waar is dat oud Papaatje,
 Dat de nijd zoo hevig stak,
 Nu, waar is hij met zijn praatje
 Uit een voddig' almanak?
 Komt, de grijsaard moet een beker,
 Vol gefchonken tot den rand,
 Maar hij is een logenspreker,
 Vast zoo groot als een in 't Land.

Houde hij eens op met strijden ,
 't Ongeloof geeft zelden baat ,
 Hij zal 't ook , als wij , belijden ,
 Dat God Bachus wis bestaat.
 Hij zal ook , als wij , hem achten ,
 Die ons de edle wijndruif gaf ,
 Bachus leeft bij hooger magten !
 Grijsaard ! smeek vergifnis af.

Vrienden , komt ! in 't rond geschonken
 't Glas van flusjes is gelêegd ,
 Dat wij thans van nieuws weer dronken !
 Nog eene enkle flesch geveegd !
 Bachus leeft , hij mag het weten ,
 Dat wij niet van dorst vergaan ,
 En zoo bij elkaar gezeten ,
 Komt het op geen flesch ons aan.

Bachus leeft , en wis en zeker ,
 Die hem plegtig hulde doet ,
 't Drukt hem aanroept met den beker ,
 Gaat het hier en namaals goed.
 Jupiter , de God der Goden ,
 Die partij trekt voor zijn zoon ,
 Zal ons op zijn feestmaal nooden ,
 Vivat Bachus ! Jovis zoon !

VER.

VERGENOEGDHEID.

WIJZE: *Wilhelmus van Nassouwen.*

Zie zoo , ik ben te vreden ,
 Mijn taak is afgedaan ,
 't Is vroeg , en ik kan heden ,
 Nog naar mijn kransje gaan ;
 Dáár is het goed te wezen ,
 Dáár smaak ik blijde rust ,
 Wij kouten of wij lezen ,
 Al naar het ons gelust.

Wij dammen , of wij schaken ,
 Of halen 't kaartspel uit ,
 Wij zingen en vermaken ,
 Ons met fiool of fluit ;
 Die , na des daags te zwoegen ,
 Het zoo heeft naar zijn zin ,
 Wel leeft hij vol genoeg ,
 Hij heeft den Hemel in.

Maar die zijn werk laat steeken,
Voor uitgaan en plezier,
Dit heb ik vaak bekeken,
Wordt arm gelijk een mier,
Laat d'arbeid hem verdrieten,
Zijn rust schaft geen vermaak,
Men kan slechts rust genieten,
Na wel volbragte taak.

DRINK-

D R I N K - L I E D .

WIJZE : *De Hemel heeft den wijn gegeven !*

Wie durft mijn goede trouw verdenken !
 Wat mensch is zoo onlijdljk dol !
 Ik ben , kan 't zijn ? te druk met schenken ,
 En schenk de glaasjens veel te vol !
 Ik , nota bene ! die de krachten ,
 Des wijns , zoo juist bepalen kan ,
 Ik ben , wel foei ! wie uit hier klagten ?
 Hij trekke ze in , en bloze er van ! bis.

Voor al niet om u boos te maken ,
 Ontkurk ik d'allerbesten wijn ,
 Doch , zal hier gulle vreugde ontwaken ,
 Dan moet er braaf gedronken zijn .
 Haalt uit , het glaasje ! wilt niet schromen ,
 En houdt ons van geen kwaads verdacht !
 Als ge u verwacht in bange droomen ,
 Gaat heen dan , — met den ratelwacht . bis.

Maar 'k hou niet van veel woorden spillen,
Ons blinkt de wijn, ons lagcht de vreugd,
Met bruischend bier zijn dorst te stillen!

Is slechts een sprookje voor de jeugd.
Wat arts, geroepen voor gebreken,
Die zulk een heilzaam lekkers biedt?
Drinkt wijn! luid moet de vreugde spreken,
Haalt uit het glas! ik kwakzalf niet. bis.

Haalt uit het glas! ik wil u morgen,
Bezoeken, zoo gij mij verwacht,
Of gij niet vredig, zonder zorgen,
Een goeden nacht hebt doorgebracht,
Haalt uit! de wijn mag niet verschalen,
En weig'ring, foei! komt niet te pas,
De blijdschap moet hier zegepralen,
Haalt uit, haalt uit, haalt uit het glas! bis.

K A R E L A A N S U Z E.

WIJZE: *Lorsque dans un tour obscure.*

Ach, waar ben ik! in wat wereld,
 Meisje! finds ge mij verliet?
 'k Schreef u reeds tot tweemaal brieven,
 Gij ontvingt ze? en antwoordt niet!
 Is 't een afgesproken werkje,
 Met den vriend, waar gij logeert!
 Dan, ik zal hem eeuwig haten,
 Als hij u die grappen leert.

'k Wil geen brief, u ooit weer schrijven,
 Als ge mij de ontvangst niet meldt,
 'k Heb, voor deze keer, mijn meening,
 In een liedjen opgesteld.
 Maar, ik dwaze! ik schrijf u alles,
 'k Stort mijn vollen boezem uit,
 Duizend vellen zou ik vullen,
 Ach! en lok geen weerwoord uit.

Fluks

Fluks aan 't schrijven, dierbaar meisje!
Immers hebt ge uw Karel lief!
Neen, zoo hijgt geen visch naar 't water
Als ik arme! naar een brief,
Maar zoo gij mijn droefheid kendet,
Meisje! sinds ge mij verliet,
O! dan vloogt gij in mijne armen,
Kom toch, Lieve! schrijf mij niet!

T A F E L - L I E D.

WIJZE: *Hoe zoet is 't waar de vriendschap woont!*

Komt, spreek voor 't laatst de flesch eens aan,

Wij hebben druk gesmuld!

Wiens eetlust nog niet zij voldaan,

Het is zijn eigen schuld.

Hij blijve t'huis, wij komen wêer,

En drinken nog een flesch te mêer,

Hoe graag, hoe graag, hoe graag!

Zoo iemand uit deez' vriendenkring,

Ons eerlang noodt te gast,

Wij geven 't jawoord onderling,

Er wordt reeds op gevlast;

Wij willen zulk een disch wel wêer,

En drinken nog een flesch te mêer.

Hoe graag, hoe graag, hoe graag!

Maar

Maar nu, — wij hebben ons deez' disch,
Uit eigen beurs bereid,
En schoon dan ook het geld, zoo 'k gis,
Ons in den weg niet leidt,
Wij willen zulk een disch wel wêer,
En drinken nog een flesch te mêer,
Hoe graag, hoe graag, hoe graag!

En ziet, daar kan een teug op staan,
Wij hebben puik van wijn!
Een vollen beker moet er aan,
Wie wou hier ketter zijn?
Wij willen zulk een disch wel wêer,
En drinken nog een flesch te mêer,
Ja graag, ja graag, ja graag!

D E T A A R T.

Wijze: *Hij komt nog niet, waar mag hij blijven!*

Een Taart, — dat wij haar welkom heeten!

Een taart ontbrak nog aan den disch,
Maar dat wij nooit, ja nooit, vergeten,

Hoe lekker deze smul ons is! (*tw.:*)

Den snoeper kunnen wij niet velen,

Die enkel zich met taarten voedt,

Doch, 'k mag de waarheid niet verheelen,

Dat zulk een knap mij hoogst voldoet. (*tw.:*)

Dient rond de Taart! dat wij het toonen,

Hoe lief ze ons is, hoe best ze ons smaakt!

Wij moeten haar geen zier verschoonen,

Hoe net zij ook is opgemaakt. (*tw.:*)

Ja, vrienden, komt! geen van ons allen,

Wijst zulk een kostje van de hand,

En wien, wien zou geen taart bevallen!

Zoo'n gast is wel een lekkertand. (*tw.:*)

Een

Een Taart, — dat wij haar welkom heeten!

Zij is de roem van 't nageregt,

Zoo lang wij lekkre taarten eten,

Het gaat ons dan gewis niet flegt. (zw. :)

Komt, laten wij het mes niet fchromen!

Snijdt toe! de wonde doet geen zeer,

Wel zal de taart ons goed bekomen,

Ja, ieder brokje fmaakt naar meer. (zw. :)

AAN DEN KONING.

EENE DRINKCONDITIE.

WIJZE: *Wat is ons al vreugd gegeven.*

Laat ons eens blijmoedig fchenken,
Dat wij onzen vorst gedenken!

Zulk een vorst als de onzen is, } *tweem:*
Prijkt in geen geschiedenis

Op dan, vrienden! dat wij klinken!
’t Welzijn onzes Konings drinken!

Lang nog voer’ hij ’t staatsbewind! } *tweem:*
Ja, dit wenschen we eensgezind.

I E T S.

wijze: *La lumière la plus pure.*

't Heugt mij nog van vroeger dagen,
 Naauwlijks was ik half zoo groot,
 Hoe ik alles durfde wagen,
 Schoon men mij op 't fcherpst verbood;
 Hoe ik, even maar ontkomen,
 Aan het vorschend ouderoog,
 't Dak dan opging, zonder schroomen,
 O! ik klom dan torenhoog.

Hoe ik al de kamerfloten,
 Eens met zaagsel heb verstoppt,
 Hoe een van mijn speelgenooten,
 In mijn plaats, werd afgeklopt;
 't Heugt mij duidlijk, toen mijn moeder,
 Eens een groot gezelschap had,
 Hoe ik, met mijn ouder broeder,
 Stil het koekblad ledig at.

Hoe

Hoe ik bij de naaste bureu ,
's Avonds dikwerf puistjens vong ,
Maar hoe ik het moest bezuren ,
Als men me onverhoedsch besprong .
't Heugt mij nog , mijn strenge vader ,
Schudde bij die grappen 't hoofd ,
Doch mijn moeder trok mij nader ,
Ik ontkende en werd geloofd .

Dan het platje klom in jaren ,
En werd wijzer , dit staat vast !
Menig meisjes onervaren ,
Heeft mijn schalkschheid toen verrast ;
't Heugt mij nog , — maar , hola , vrienden !
Smore ik alle zang en praat !
'k Zou bij u wel hoorers vinden ,
Doch wie raakt mijn katten kwaad ?

D E W I J N.

WIJZE: *Ma belle est la belle des belles.*
 of: *Volschoone meisjes, vrije telgen.*

Wanneer mijn meisje, tot mij zeide:
 Alexis! ik bemin u niet;
 En, ach! wat ik ook tegenleidde,
 Indien zij me evenwel verftiet;
 Wat raad! ik liet een langhals komen,
 Er moet vol op gedronken zijn,
 Ik weet die grillen weg te dromen,
 En zing een loflied op den wijn. (*bis*)

Wanneer mijn buurvrouw, vol van kuren,
 Zich tegen haren man verzet,
 Ik niet meer in zijn huis kan duren,
 Helaas! is dit de huwlijkspret?
 Wat raad! ik laat een langhals komen,
 Er moet vol op gedronken zijn,
 Ik weet die kuren weg te dromen,
 En zing een loflied op den wijn. (*bis*)

Wan.

Wanneer mijn crediteurs mij plagen,
Om geld. dat ik niet geven kan,
Zij dreigen mij de huid vol slagen,
En schelden mij. ik beef er van;
Wat raad! ik laat een langhals komen,
Er moet vol op gedronken zijn,
Ik weet die schulden weg te dromen,
En zing een loflied op den wijn. (*bis*)

Wanneer 'k mijn besten vriend vergastte,
Hem keur van lekkere spijsen bood,
Hij, somber in den schotel tastte,
En zelfs mijn gulheid hem verdroot;
Wat raad! ik liet een langhals komen,
Er moet vol op gedronken zijn,
Ik weet zijn luimen weg te dromen,
En zing een loflied op den wijn. (*bis*)

A T T E N T I E.

WIJZE: *Ausfitôt que la lumière*
 of: *Arm en nedrig is mijn huije.*

Lieflijk fluit de vogelvanger,
 Als hij op de vinkjes loert,
 't Lukt hem, en hoe menig vinkje,
 Wordt er in het net gevoerd!
 Beestje! straks nog heen en weder,
 Fladdrend in de vrije lucht,
 Ach! wat baat uw tegenpartien,
 Bij een meester zoo geducht!

Schuldloos beestje! ja, 'k beklaag u,
 Maar helaas! wat martlend leed,
 Wedervaart ook aan ons meisjes,
 Die men meê te lokken weet.
 Lieflijk klinkt de stem der vrijers,
 Zoo als van den vogelaar,
 Ach! hoe spoedig brengt hun vleitaal,
 Onze vrijheid in gevaar!

't Meis-

't Meisje, straks nog zoo gelukkig,
 In haar stille onnoozelheid,
 Treft een minnaar, en verwacht zich,
 In de netten die hij spreidt;
 Blinkende eer en gouden bergen
 Wees men haar in het verschiet,
 Maar, helaas! een grillig meester,
 Is haar lot, en anders niet.

'k Heb het aan zoo menig vrouwtjen,
 In vertrouwen afgevraagd,
 Of zij haar verloren vrijheid,
 Niet al ras, zich heeft beklaagd;
 't Antwoord? ja, ik zou het zeggen,
 Was mij 't zwijgen niet verzocht,
 Ach! bestond er eens een tempel,
 Waar men ook onttouwen mogt!

Meisjes, die nog zoo blijmoedig,
 Op het pad der onschuld gaat,
 Ach! ik wil u allen raden,
 Wat ik ook mij zelven raad:
 Dat wij steeds aan 't spreekwoord denken,
 „Als de bruid is aan den man,
 Kent hij eeden noch beloften;”
 Menig vrouwtjen weet er van.

DE KASTANJES!

WIJZE: *Liefhebbers van de vrolijkheid*

Kastanjes! komt, de vaas ga rond!
 Dat 's kost die wij begeeren,
 Verheug' zich nu de lekkermond!
 Hij kan zich braaf tracteeren.
 Men kan er op het grootste feest,
 Op elken disch mée pralen,
 Ach! ware er nooit verschil geweest,
 Wie ze uit het vuur zou halen!

Maar wij, wij hebben geen verschil,
 Wij kunnen hier goed banken,
 Die er niet graag van hebben wil,
 Hij mag er voor bedanken;
 De schillen, — hoe ik daar mée leef,
 Ach! 'k wil het u wel zeggen,
 Ik doe, gelijk mijn vaders neef,
 Hij liet ze eenvoudig — leggen.

Kas.

Kastanjes , ja , ik prijs ze hoog ,
Maar 'k zou haast durven zweeren ,
Zij maken ons de keel zoo droog ,
Wij moeten die eens smeeren .
Wel aan ! een vollen beker wijn ,
Met lusten ingeschonken ,
Moog' 't merk van onze blijdschap zijn ,
Hem daar op uitgedronken !

H E T G E L D.

WIJZE: *Mijn vaderland zij zijn verdwenen.*

'k Laat Seneca den rijkdom laken ,
 Doch , zoo als 't oude spreekwoord zegt ,
 Geld is de ziel van alle zaken ,
 Geld brengt ons overal te regt.
 Wat onheil zou ons wedervaren ,
 Is 't goed met onze beurs gesteld ?
 Neen , moet uw hoofd met geen bezwaren ,
 Het luistert all' naar 't stomme geld. *bis.*

Maar nooddrift maakt berooide zinnen ,
 Helaas ! hij , die geen gelds bezit ,
 Wat ook de fukkel moog' beginnen ,
 Hij delft altijd het onderspit.
 Monsieur de snijder weigert kleëren ,
 De bakker geeft geen brood voor niet ,
 De huisheer spreekt van delogeeren ,
 Wanneer hij geen betaling ziet. *bis*

De doctor heeft te veel patiënten ,
Dan dat hij u bezoeken kan ,
De apt'heeker , — hebt gij goude centen ,
Voorwaar ! hij is een reedlijk man.
Maar , dat ge een advocaat zoudt willen ,
Of u tot een notaris wendt !
Laat af ! niets waard zijn uw verschillen ,
En u toch schort geen testament. *bis.*

Gij moogt , naar 't geen u goeddunkt , vragen ,
Men is tot uwen dienst bereid ;
Maar durft gij van uw armoed klagen ,
Geen geld , geen zwitfers ! is 't bescheid.
Laat andren dan den rijkdom laken ,
Ik hou me aan 't geen het spreekwoord zegt :
Geld is de ziel van alle zaken ;
Geld brengt ons overal te regt. *bis.*

M I J N P O E S.

WIJZE : *Dem schönsten der triebe.*

of : *Wat zal ik beginnen?*

Twee meisjes voor één, enz.

Ach , dood is mijn poesje ,
 Zoo dood als een pier ,
 En zou ik niet schreijen ,
 Al is 't om een dier !
 Hoe teêr ik haar lief had ,
 Verftond zij niet half ,
 Wie brengt haar , mij weder ,
 Hij trekt een fest'half .

Ach ! gister nog , was zij ,
 Tot alles zoo klaar ,
 En nuttigde een muisje ,
 Met huid en met haar ,
 En stal zoo behendig ,
 Het vleesch van mijn bord ,
 Doch 'k heb er haar immers ,
 Geen zier om beknord ,

En

En nu, — zoo als 't laatmaal,
Mijn mops is gegaan',
Ach! ze is overleden,
Haar rol is gedaan.
Ik wil haar beschrijven,
Dat goedige dier!
Ach! dood is ons Poesje,
Zoo dood als een pier!

DRINK-

D R I N K - L I E D.

WIJZE: *Jeune fille qu'on marië!*

'k Had nog nooit geen wijn gedronken,
 Ja, die tijd geheugt mij klaar,
 Wijn, hoorde ik mijn vader zeggen,
 Wijn is voor een kind geen waar;
 Somtijds thee, en somtijds koffij,
 Somtijds water, somtijds bier,
 Was mijn drank, en 'k wist niet beter,
 'k Had een leven vol plezier.

Ja, bij wijlen, schonk mijn moeder
 Saliemelk of chocolaad,
 O! ik was dan uitgelaten,
 Zoo als 't meest met kindren gaat.
 'k Zou dan naar geen wijn ooit talen,
 En 'k begreep mijn vader niet,
 Die zich slechts met wijn vernoegde,
 Ons alleen het lekkers liet.

'k Moest

'k Moest daar toch eens meer van weten ,
 'k Was , gelijk men zegt , een guit ,
 En , helaas ! 'k bestond te snoepen ,
 'k Dronk mijn vaders glaasjen uit .
 'k Heb dit als een kind bedreven ,
 Niemand kwam het aan de weet ,
 Maar ik werd een boel verstandig ,
 Ja , een boel ! sinds ik het deed .

'k Wist nu , waarom dat mijn vader ,
 Zoo aan wijn de voorkeur gaf ,
 Thee en koffij , bier en water ,
 Zelfs de melk-drank vond ik laf .
 Ja , ik drink die nog wel , federt
 Ik mijn eigen meester ben ,
 Maar geloof mij , dat ik deeglijk
 Onderscheid van 't lekkre ken ;

En hoe was ik in mijn nopjens ,
 Toen ik dra wat grooter was ,
 En mijn vader tot mij zeide ,
 Jongen ! kom , drink mée een glas !
 Vader had , men kan dit nagaan ,
 Aan geen doof-mans deur geklopt ,
 'k Heb , mischien wel duizend fleschen ,
 Tot aan heden toe , ontflopt .

Ook mijn vrindjes , daar 'k mée omging ,
 En die nog in leven zijn ,
 Niet een enklen uitgezonderd ,
 Allen zijn zij aan de wijn.
 'k Moest eens nu , als van te voren ,
 't Is zoo menigwerf geschied ,
 Hen op chocolade vragen ,
 'k Ben wel wijzer , 'k waag dit niet.

Wijn zal thans ons hart verheugen ,
 'k Acht geen water , 'k acht geen bier ,
 'k Wil geen thee , ik wil geen koffij ,
 'k Lust ze niet , al stond ze hier ;
 Saliemelk of chocolade ,
 Is voor vrouw of kinders , drank ,
 Maar , men mag het luidkeels roepen ,
 Wijn valt in der mannen flank.

Toch , de vrouw mag mede proeven ,
 't Wordt haar gaarne toegestaan ,
 Wie zou met de vrouwen twisten !
 Ik , ik laat ze stil begaan ;
 Wijn versterkt ook haar de krachten ,
 Even eens als bij den man ,
 Wijn ontvonkt ook haar in vreugde ,
 Ieder schenk' zijn vrouwtje dan !

Maar

Maar ik weet het, als de vrouwen,
 Thuis of bij elkander zijn,
 't Is gewoonlijk thee en koffij,
 Zij verkiezen zelden wijn;
 Slechts een trommeltje of een blaadje,
 Met banket of koek gevuld, —
 En als 't kransje is opgekuijerd,
 O! zij hebben best gesmuld.

En is 't vrouw-lief haar verjaardag,
 Of viert zij een ander feest,
 't Is dan op het vrouwen kransje,
 Wel eens deeglijk druk geweest;
 't Geurig slempe of chocolade,
 Is dan d'uitverkoren drank,
 Maar dit zij zoo! heil de vrouwen!
 Wijn valt in der mannen flank.

Komt, het blijve niet bij woorden!
 In de daad bestaat de deugd!
 Vol op, vol op ingeschonken!
 't Is van daag een dag van vreugd;
 Morgen is 't weer vlijtig werken,
 Dat ons 't kostje winnen doet,
 Morgen, morgen moet nog komen,
 Doen wij ons van daag te goed.

M I J N P O E S.

W I J Z E : *Du ballet des Pierrots.*
Ainsi jadis un grand prophète.

Ik heb eene andre poes gekregen ,
 De mijne is bij haar voorgeflacht ,
 't Is van de dooden best gezwegen !
 'k Begroef haar zelf , zij ruste zacht !
 Maar deze leeft , en 'k sta verlegen ,
 Wat ik van haar u melden zal ,
 Ik heb haar gistren pas gekregen
 En zeg dus liefst nog niet met al.

DE VISCH PARTIJ.

WIJZE : *Waar of mijn Rozalinde blijft.*

Voor mij, die doctor is mijn vriend,
 Die, als ik lekker smul,
 Mij niet berispt, of 't schaadlijk vindt,
 Dat ik mijn lust vervul.
 Hij moge me eens, een streng dieet
 Bevelen, dat is best,
 Doch zoo hij slechts van vasten weet,
 Ik schuw hem als de pest.

Ik lees ook nooit in Beverwijck, ^a
 Die zoo veel kost verbiedt,
 Ligt had hij in zijne eeuw gelijk,
 Maar thans voorzeker niet,
 En wat men ons van Hippocraat,
 Of van Galenus meldt,
 't Is alles afgezaagde praat,
 Waar 't hoofd mée wordt gekweld.

^a J van Beverwijcks schat des gesontheijdt.

Neen , zulk een doctor staat mij aan ,
 En kies ik uit den stoet ,
 Die zegt : gij kunt uw gang wel gaan ,
 Zoo lang 't uw smaak voldoet .
 Die man veroordeelt ook geen visch ,
 Daar ik zoo veel van hou ,
 Hij bragt mij vast tot ergernis ,
 Als hij die wraken wou .

Althans de schotel weet er van ,
 Ik was een dappre gast ;
 Die zich met vleesch vernoegen kan ,
 Ik word met visch verrast .
 Niets vreemds , dat al in vroeger eeuw ,
 De visch zoo werd gezocht ,
 Hij werd , en dit is geen geschreeuw ,
 Vaak voor een os gekocht .

Zoo menig vischje als ik verflond ,
 ('k Verhaal het voor gewis ,)
 Voelde ik mij ziek ! — ik werd gezond ,
 En dartel als een visch .
 Maar 't is geen bagatel , er plaagt ,
 Een graad mij in de keel ,
 Schenkt in ! zij moet er doorgejaagd !
 Die moeite kost niet veel .

Het was bij de ouden mée bewust ,
Dat visch graag zwemmen wil ,
Men greep de flesch , en schonk met lust ,
Wie acht dit maar een gril ?
Wel aan , de flesch staat bij de hand ,
Dat ieder mij verzell' !
Wie snapt er van zijn groot verstand !
Onze oudjens wisten 't wel.

Schenkt in ! het vischje smaakt ons goed ,
Men geev' hem nu wat vocht !
De doop daar gij van proeven moet ,
Is ook , voorwaar ! geen bogt.
Schenkt in ! elk toon' zich in zijn schik ,
Of hij baart ergernis ,
En blijft zoo op het oogenblik ,
Nog stommer dan een visch.

K U S J E N S.

WIJZE: *Wen ich mein freiheit lieben wol.*

Een kusje, o ja! gij weet het wel,
 't Behoeft u niet gezeid, } *bis.*
 Dat ik daar groot belang in stel,
 En vaak om heb gepleit;

'k Verkreeg, helaas! den ganschen dag,
 Vijf kusjens in 't geheel,
 Vijf kusjens maar, wat koel gedrag! } *bis.*
 Vijf kusjens is niet veel.

En woudt gij 't weten, inderdaad,
 Wat in een kusjen steekt?
 Och, houden wij geen gekken praat! } *bis.*
 Gij vraagt het, en — verbleekt.

OF

Of wilt gij liever dat ik zwijg?

Wel aan! ik ben te vreên,
Maar zoo ik nu geen kusjen krijg, — } *bis.*
Ha ha! ik krijg er een.

Ik Lieve! ik neem hem dankbaar aan
'k Geef ook een kus terug, } *bis.*
De dankbaarheid is mijn bestaan }
En maakt mij wonder vlug;

Zij wil, dat ik nog eens herhaal,
En nu, — roem mijn gedrag!
O! 'k doe het dan nog duizendmaal, } *bis.*
Zeg mij maar dat ik mag,

VERJAARLIED.

WIJZE : *Chantons, chantons mes frères!*

o Ja, ik wil 't gelooven,
 Mijn kunst verdient beklag,
 En toch, ik laat mij hooren,
 Op uw geboorte dag.
 Aanvaard, beminde gastheer!
 Mijn reinen zegengroet,
 Hij is die van ons allen,
 Bezield door èènen gloed.

'k Voorzeg u geen vermèering
 Van goud of zilvergeld,
 Maar 't floome u rijklijk tegen,
 Zijt gij er op gesteld!
 Ik spel u ook geen titels,
 Geen riddermatig slot,
 Doch kan 't u vreugde geven,
 Verblij u in 't genot!

Ik wensch u geen bestendig
Logis, op aarde toe,
Dit ware profaneeren,
Het geen ik nimmer doe.
Maar welk een tal van jaren,
U ook beschoren zij,
Beleef ze vol vernoegen,
Van leed en droefheid vrij!

Verheuge u steeds mijn vriendschap!
Ook de uwe fchat ik hoog,
Dat, waar de tijd aan knage,
Zij nooit bezwijken moog'!
En daar op ingeschonken,
Het glas tot aan den rand!
En reiken wij elkander,
Opregt de vriendenhand!

DE MEISJENS.

WIJZE: *Vrijheid, blijheid, lust van 't leven.*

O, de meisjes! wilt u hoeden,
 Jongens! ach, gij kent haar niet!
 Vaak bedroogt ge u, gij moest bloeden,
 Als ge op meisjes u verliet.
 Hoe zal ik het goed u zeggen?
 O! zij hebben ons zoo beet,
 't Is u niet om uitteleggen,
 Wat een kenner daar van weet.

Ja, zij zijn zoo lief, zoo vrolijk,
 En zoo hartlijk voor het oog,
 Maar, helaas! zoo fijn, zoo oolijk,
 Heil hem! die zich nooit bedroog,
 Wat een aantal blaauwe scheenen,
 Bijna onvergeetbre smert,
 Moest zoo menig een beweenen,
 Eer hem eene vrouw gewerd!

O de meisjes ! wilt u hoeden !
 Karel ! neem u wel in acht ,
 Moog' gij 't niet te laat bevroeden ,
 Wat u van haar loosheid wacht !
 Durst gij haar van kusjens spreken ,
 Waarlijk , gij zijt al te stout !
 Zie eens Bertha's wang verbleeken ,
 Slechts om dat ge een kusje woudt .

Voor zoo kort nog in de kennis ,
 Voegt u zulk een vrijheid niet ,
 O ! een kus is heilighennis ,
 Als haar kieschheid die verbiedt .
 Maar , indien 't u kan vermaken ,
 Mits het mag niet al te grof ,
 Wel gij moogt een kusje smaken ,
 Toch een kusjen is maar stof !

Zie , nu 't zoo ver is gekomen ,
 Spreekt ge ook van een wandeling ,
 Maar , wie had dit durven droomen ?
 Ach ! ge ontvangt een weigering ;
 Zulk een eer , — wat dorst gij vragen ?
 Wordt zoo vlug niet toegestaan ,
 Ligt vroegst gij haar alle dagen ,
 Wilde zij maar mede gaan .

Doch

Doch zou ze u zoo vroeg reeds smerten ?

Neen , dat uwe vrees verdwijn !

Zelfs naar bals en naar concerten ,

Moogt gij haar geleider zijn ;

Ja , gij moogt met haar spanseeren ,

Zulk een eer is alles waard !

Dosch u fraaitjes in de kleëren ,

Zoo 't uw beurs maar niet bezwaart !

Met een kusjen is 't begonnen ,

Wie had u die gunst voorspeld ?

Nu , nu hebt gij 't ver gesponnen ,

Dat ze u overal verzelt ;

Maar met uitgaan en met kussen ,

Dat , zoo 't schijnt , u nooit vermoeit ,

Kunt gij vast het vuur niet blusfchen ,

Dat er in uw boezem gloeit .

Neen , uw hart , zoo fel ontstoken ,

Nam gedurig voedsel aan ,

Kom ! haar van uw min gesproken ,

Eer moet gij niet van haar gaan ;

Dan , ik zie de bui al komen ,

Hoe vermetel is uw eisch !

Ach ! met die verliefde droomen ,

Komt gij van een flegte reis .

't Meisje slaat als diep verlegen,
Dat gij haar van liefde rept,
Wreken zal zij, voert ze u tegen,
Wat gij u veroorloofd hebt.
Mogt zij u als vriend, wel lijden,
Geeft u dit op liefde regt?
Nooit denkt ze u haar hart te wijden,
Dat ze u thans, met nadruk, zegt.

Pruilen moogt gij, niet te stelpen,
Zij de droefheid, die u kwelt,
Zeg me eens, kan uw meisje 't helpen,
Wat gij u hebt voorgesteld?
Schaamrood moogt ge u heenen spoeden,
Maar het blijkt u in der daad,
Al te deerlijk moet hij bloeden,
Die op meisjes zich verlaat.

DRINK-

D R I N K - L I E D.

Wijze: Las nur der Politiker sprechen

Hoe! heeft de wijn de flesch begeven,
 Eene andre ligt er aan de beurt,
 Terstond haar uit ons oog verdreven,
 Een leêge flesch wordt afgekeurd.
 En nu? — o vrienden, houdt u braaf!
 De wijn is eene onschatbre gaaf. } *tweem:*

Zoo Frankrijk eens geen wijn meer stuurde,
 Waar zou het met ons menschen heen?
 Wie weet hoe kort ons leven duurde,
 Althans wij waren nooit te vreên!
 Drinken wij wijn ons leven lang? } *tweem:*
 De wijn stemt ons tot blij gezang!

Den

Den dichter helpt hij liedjens zingen,
 Den suffer maakt hij stout van hart,
 Den grijsaard leert hij hupfa springen,
 Den droeven smoort hij al zijn smart.
 Een vrijer, als hij wijndorst heeft, } *tw*:
 Weet naauwlijks in wat sfeer hij leeft. }

Ja, 't vrouwtje, dat zich niet verdedigt,
 Maar even zoo als man-lief doet,
 Prompt op zijn wenk, haar glaasje ledigt,
 Wat is zoo'n vrouwtje hemel zoet!
 Nooit wenscht de man naar grooter pret, } *tw*:
 Hij heeft eene Engelin in 't bed. }

Sa! wakker dan! de wijn moet sroomen,
 Ja, vonklen moet hij in het glas!
 Maar niet hem droppings ingenomen,
 Als of hij een purgeerdrank was!
 Foei, dien dit in zijn hersens kreeg! } *tw*:
 Voor mij, 'k drink vlug mijn glaasje leêg. }

DE JONGENS.

DE OUVERTURE VAN DEN DESERTEUR.

WIJZE: *Triomfeert en juicht, o braven!*

'k Ben een meisje, ja, dat ben ik!
 En ik zweer het bij Jupijn!
 Voor geen goud, geen ridderschappen
 Wilde ik graag een jongen zijn. } *tweem.*

Immers 'k was dan niet zoo schuldloos,
 Rein van hart als 'k heden ben,
 'k Had, voorzeker! al de knepen,
 Die ik bij de jongens ken.
 Ja, de jongens hebben knepen,
 Die 'k niet allen noemen zal,
 Want gewis, ik deed hen blozen
 Reeds bij 't eerste twintigtal.

'k Ben een meisje, ja, dat ben ik!
 En ik zweer het bij Jupijn!
 Voor geen goud, geen ridderschappen,
 Wilde ik graag een jongen zijn } *tw.*

Ach!

Ach! hoe vele meisjes zijn er,
 Op geen arg of list verdacht,
 Door de knepen van de jongens,
 Onverhoeds ten val gebragt!
 Laat ik aan Elize denken,
 Die mij 't eerst te binnen schiet!
 En haar ongetrouwen Werner,
 Foei, dien guit! 'k vergeet hem niet.

'k Ben een meisje, ja, dat ben ik!
 En ik zweer het bij Jupijn!
 Voor geen goud, geen ridderschappen,
 Wilde ik graag een jongen zijn. } *tw.*

Al de suikerzoete woorden,
 Die een jongen ons verzint,
 Al zijn eeden zijn geloften,
 Ach! vervliegen met den wind;
 Wie de jongens zou gelooven
 'k Weet er bij ervaring van,
 Bouwt een huis van kaartenbladen,
 Dat geen stootje velen kan.

'k Ben een meisje, ja, dat ben ik!
 En ik zweer het bij Jupijn!
 Voor geen goud, geen ridderschappen,
 Wilde ik graag, een jongen zijn. } *twee-
malen.*

DE PERZIKEN

WIJZE: *Jeune fille, qu'on marië!*

Roem, o Holland! op uw fruiten,
 De edle Perzik spant de kroon!
 'k Weet geen vrucht zoo frisch, zoo lekker,
 Geene voor 't gezigt zoo schoon,
 Proeft haar, vrienden! zacht en lieflijk,
 Smelt ze als fuiker op de tong,
 Reppen we ons! het ware ondankbaar,
 Zoo men haar geen loflied zong.

Prijzen wij haar sap en voedsel,
 Zoo verkwikkend voor ons hart,
 Altijd welkom, altijd laafnis,
 Voor der kranken felste smart.
 'k wou wel in die Landstreek wonen,
 Waar dat oost zoo rijklijk wast,
 Dat geen vleugels mij ontbraken,
 Spoedig ware ik daar te gast.

Neen,

Neen, o neen! ik min de Perzik,
Dit 's geen louter compliment,
Doch naar een gewest te trekken,
Te eenemaal mij onbekend!
Ik moet weten, of daar 't menschdom,
Vrij, zoo als in Holland is,
Anders, basta! 'k ben het veiligst,
Aan mijn eigen haard en disch.

Driewerf heil, hem! die in Holland,
D'eersten boom heeft aangebragt,
Komt, dien man, wie zou hier talmen,
Met een gullen dronk bedacht!
Lustig, vrienden! blij geschonken,
't Glaasjen aan den mond gezet,
En zoo vaak gedronken, als er
Letters zijn in 't alphabet!

D R I N K - L I E D.

WIJZE : *Avec les yeux dans le village.*

Ja, zij zijn er, zulke menschen,
 Die de wijn niet lekker smaakt,
 En ook menschen zoo vol grillen,
 Dat de wijn hen kregel maakt.
 Ja, men treft al rare gasten,
 In het rijk der schepping aan,
 Ach! dat wij geen voetstap verder,
 Dan onze eige woonplaats gaan. (*bis*)

Zoo veel hoofden, zoo veel zinnen!
 Ja, dit wisten we overlang,
 Maar wat zou me een ander deren!
 Ik ga mijn gewonen gang.
 Ik drink wijn, en drink hem enkel,
 Om dat hij mij lekker smaakt,
 Ik drink wijn, en drink hem daarom,
 Wijl hij mij het hart vermaakt. (*bis*)

Wie

Wie der vrienden hier gezeten ,
Niet begeerig is naar wijn ,
O ! hij laat hem ongeschonken ,
’t Zal ons welgevallig zijn ,
Maar die hem , als ik , zoo lief heeft ,
Doch met luimen is bezet ,
Hij mag hem vooral niet drinken ,
Dit zegt onze tafel-wet. (*bis.*)

Ik drink wijn , en drink hem daarom ,
Wijl hij mij zoo lekker smaakt ,
Ik drink wijn , en drink hem enkel ,
Om dat hij mij ’t hart vermaakt .
Wie der vrienden hier gezeten ,
Zich met mij waagt aan den wijn ,
’k Durf er wel mijn pink op geven ,
Er zal vrede en eendragt zijn. (*bis.*)

J A , J A !

WIJZE : *Wen ich mein freiheit lieben wol.*

Mijn vader die mij teeder mint ,
 Bezorgde me een bestaan ,
 En zeide toen : zie zoo , mijn kind ! } *bis.*
 Nu kunt ge uit vrijen gaan.

Maar zoo ik voor u kiezen mogt ,
 O dan ! gij kreeg een vrouw ,
 Waarvan men nergens , hoe men zocht } *bis.*
 Een weêrga vinden zou.

Mijn moeder wilde 't ook misfchien ,
 Dat ik , om raad haar vroeg ,
 Maar 'k wou uit eigen oogen zien , } *bis.*
 'k Was , dacht mij , wijs genoeg.

'k Was

'k Was innig aan Babet gehecht,
 Zij was van adelftand,
 En wonder mooi, naar ieder zegt, } *bis.*
 De mooiste van ons Land.

De liefde gaf mij kracht en moed,
 'k Werd een aanzienlijk man, } *bis.*
 En, waar de liefde wondren doet,
 Geloof me! ik weet er van.

Doch ziet mijn leed was doorgestaan,
 Ik kreeg Babet tot vrouw, } *bis.*
 Helaas! het leed kwam achter aan,
 Schoon 't niemand denken zou

Ja wel, zij is van hooger rang,
 En mooijer ook dan ik, } *bis.*
 Maar 'k ben voor alle hoogheid bang
 En heb voor mooi de schrik.

Ja wel, bezit ze een groote som,
 Ik weet er rijker geen, } *bis.*
 Maar 'k gun u graag, wie vraagt er om?
 De plok, en 't brok met een.

Wat of mij dan zoo grievend kwelt?

Ach! 't geen in huis gebeurt, }
Mag niet aan alle man verteld, } *bis.*
't Is best alleen getreurd.

Denkt, jonge broeders! denkt aan mij,

Wanneer ge een meisje kiest, }
O! 't meisje wordt zoo ras een vrouw, } *bis.*
Waar bij ge uw jeugd verkniest.

Ach! dat ik ongehuwd nog waar'!

Van nieuws eens kiezen mogt, }
Of dat mijn goede vader maar, } *bis.*
Voor mij hadde uitgezocht!

DE GASTHEER EN DE GASTEN.

DE GASTHEER.

WIJZE : *Gij die thans zijt met mij ter jacht.*

Geliefde vrienden altemaal! ha, ha!

Verheuge u dit gering onthaal! ha, ha!

Tast toe en eet, maar ook ontziet,

Mijn welgevulden kelder niet! o neen,

o neen, o neen!

Komt, of men nu eerst wijndorst kreeg, ha ha!

Het glas moet tot den bodem leêg, ha ha!

Ja, die een droppel overlaat,

Krijgt aanstonds weêr een volle maat. O ja,

o ja, o ja!

DE GASTEN.

WIJZE: *Contre les chagrins de la vie.*

Uw gulheid, nooit genoeg verheven,
Vroeg ons aan dezen disch te gast,
En wie kan van den honger leven!
Wij hebben rijklijk toegetast. *bis.*
Wij zijn verblijd, en profiteeren,
Van all' wat ons de tafel biedt;
Hoe veel moest Adam eens ontberen!
Men kende toen nog 't braadspit niet. *bis.*

Ook heeft hij nimmer wijn gedronken,
Maar hield veelligt een muizen maal!
Uw vriendschap heeft ons mild geschonken,
Heb dank, heb dank voor uw onthaal! *bis.*
Wij leven hier in rijk genieten,
En, of men nu eerst wijndorst kreeg!
Geen druppel zal er overschieten,
Het glas moet tot den bodem leêg. *bis.*

M I J N

MIJN GENOEGEN

WIJZE: *Partons pour la Sijrië.*

Ik heb geen Landerijen ,
 Geen huis in eigendom ,
 Wat in mijn geldbeurs rammelt ,
 Is slechts een kleine som.
 Ik heb geen rente brieven ,
 Geen paarden voor plezier ,
 Ik heb noch roem noch adel ,
 Noch kleeding naar de zwier.

Maar wat ik heb , dat heb ik ,
 En zalig is mijn lot ,
 Ja , wie er ook wou ruilen ,
 Ik luister naar geen bod.
 Ik heb een brave gade ,
 Een têerbeminnend kroost ,
 Ziet daar de ware rijkdom !
 Al mijn vermaak en troost.

Dat

Dat heb ik , en wat wilt gij,
Die slechts op zilver aast ?
Een wel gespekten buidel ,
De Geld God zij u 't naast !
Maar frische en lieve telgen ,
Een deugdzame echtvriendin ,
Ziet daar de ware rijkdom !
Die 'k meer dan goud bemir.

DRINK-

D R I N K - L I E D

WIJZE: *Liefhebbers van de vrolijkheid.*

Geroepen om den kastelein ,
 Zou die geen wijn ons halen !
 Het schort hem dan wel in zijn brein ,
 Daar wij hem goed betalen.
 Maar neen , ziet hier , daar is de vrind !
 Hij vraagt naar ons believen
 Hij wil , o ja ! ons voor de splint ,
 Met alles graag gerieven.

Wat soorten , noemt de man al op !
 Hij heeft een extra kelder ,
 Hoe prent hij alles in zijn kop ,
 Het is er vast niet helder !
 Doch wat hij opdreun' , laten wij ,
 Maar bij Bourdeaux wijn blijven ,
 Hij zal ons toch , gelooft het vrij ,
 Een hooge reek'ning schrijven.

Bour-

Bourdeaux wijn dan ! een flesch vier vijf ,
Wij kunnen 't daar mée stellen ,
En willen wij nog meer in 't lijf ,
Wij hebben slechts te bellen.
En ziet , de man loopt blij te moe ,
De trap af , naar beneden ,
En komt al wêer naar boven toe ,
En stelt ons fluks te vreden.

Maar die ook nu niet lustig dronk ,
Zou deeglijk ons bedroeven ,
De wijn staat hier niet voor den pronk ,
Wij moeten goed hem proeven.
Komt , vrienden ! komt , bedient u maar !
Geen loopjes te verzinnen !
'k Heb reeds de hand aan 't glaasje klaar ,
En flok de wijn naar binnen.

BRUILOFTS-LIED.

WIJZE: *Wilhelmus van Nassouwer.*

Hoezee, met blijde klanken ,
 Verheffen wij ons lied !
 Hoezee dit minnend Echtpaar ,
 In Hijmens rijks gebied !
 Dat Amor nooit verhuize ,
 Maar vijftig jaren lang ,
 U met zijn boog en pijlen ,
 Bevrij' van Hijmens dwang !

Vlecht bloemen goud en zilver ,
 Door een, op uw gemak ,
 Zoo zit, na vijftig jaren ,
 De speelman nog op 't dak !
 En werpt de storm der tijden ,
 Ook hier of daar , iets nêr ,
 Dan breng' de lieve liefde ,
 U troost en welvaart wêer !

Wij

Wij konden 't hier bij laten ,
En scheiden nu maar uit ,
Dan , hola ! zegt de Bruigom ,
En , hola ! zegt de Bruid ;
Gij rept , bij al uw wenschen ,
Ons van geen kindren stoet ,
Op heeter daad , die zonde ,
Met een glas wijn geboet !

Luid galmen onze zangen ,
Zoo luid als ooit voor heen !
Een rei van lieve telgen ,
Koom' spoedig op de been !
Een zoon , en dan een dochter !
Of beiden te gelijk !
En spoedig weer een drieling !
Dan wordt gij kinder-rijk .

Dat ze aardig zullen wezen ,
En vol bevalligheid ,
En schrander als hun ouders ,
Wat dient er meer gezeid !
En dat bij zoo veel gaven ,
Ook hun gemoeds bestaan ,
U altijd vreugd zal geven ,
Daar zij geen twijfel aan .

Vivat met blijde klanken,
Besluiten wij ons lied,
Maar dat nog eens de nectar,
In ruime bekers vliet!
Wij drinken die op 't welzijn
Van Bruidegom en Bruid!
Ziet daar, het glas geledigd,
En ook ons lied is uit.

D R I N K - L I E D.

WIJZE : *Je ne suis qu'une bergère.*

Roode wijn ! wat durft gij vragen ?

Woudt gij heden aan de zwier ?

Durven wij ook nog zoo klagen ,

Onze drank , helaas ! is bier.

Wijn is niet voor ons gewasfen ,

Enkel voor den rijken man ,

Die zijn geld weet op te tasfen ,

Nooit zijn fchat omvamen kan.

Schoon , ik weet het , er zijn heertjens ,

Zoo als ik , van klein fatfoen ,

Slechts wat beter in de kléertjens ,

En die alles mede doen ;

Mij en andren braaf trotfeeren ,

Of wij niet hun naasten zijn !

Maar dat zij zich dapper weeren ,

Ach ! de nafmaak baart hen pijn.

²k Hoor

'k Hoorde zoo , de nacht wacht praten ,
 Die er rondloopt in mijn wijk ;
 Mogt hij zijn gebabbel laten ,
 Toch de man heeft groot gelijk.
 Komt ! de wijn moet uitgeschonken ,
 Nog een anker staat er hier ,
 Gaauw die portie opgedronken ,
 En dan gaan wij aan het bier !

R E I S - L U S T .

WIJZE : *Daar komt ons vader Hooft nu aan.*

Jan Kanefas , zoo heet mijn held ,
 Hij was een snijders zoon ,
 Zijn vader werkte dag en nacht ,
 Voor matig arbeidsloon ,
 Maar niemand , die den jongen knaap ,
 In naarstigheid geleek ,
 Hij was zijns vaders knecht , en won
 Acht guldens ieder week .

Daar kwam uit London of Parijs ,
 Geen nieuwerwetsch fatsoen ,
 Of Jan had zoo met een de greep ,
 Om 't daadlijk na te doen ;
 Wat stuk dat uit zijn handen kwam ,
 't Stond fraai en net van pas ,
 En heel de Stad gewaagde er van ,
 Wat matadoor hij was .

Maar

Maar Jan, die door zijn kunde en vlijt,
 Reeds dubbel dagloon won,
 Begreep, dat hij in Oost of West,
 Nog meer verdienen kon,
 Machiel, met wien hij kort gelân,
 In kennis was geraakt,
 Had zulk een reistogt ook gedaan,
 En mooi fortuin gemaakt.

En ziet, een schip, een hollandsch schip,
 Ter koopvaart uitgerust,
 Zou onderdaagsch de reize doen,
 Naar de Afrikaansche kust;
 En Jan baas, na een kort beraad,
 Verbindt zich daar aan boord,
 En trekt verheugd, met pak en zak,
 Ook zonder affcheid voort.

Of zulk bestaan, den ouden man,
 Niet zwaar op 't harte woog,
 Of hij geen lust tot nazoek kreeg,
 Behoeft wis geen betoog;
 o Ja! hij gaat er zelf op af,
 Hij doet al wat hij kan,
 Maar Jan, die ver te zoeken was,
 Vernam geen zier daar van.

Het vaartuig voer voor wind en stroom,
 Het wêer was wonder mooi,
 Jan flect den ganschen tijd op 't dek,
 En ging eerst laat te kooi;
 Ook lei' hij een gedenkboek aan,
 En teekende ieder dag,
 Getrouwlijk al de nieuwtjes op,
 De wondren die hij zag,

Daar zou, wanneer hij ooit wêer trad,
 Op vaderlandschen grond,
 Een lijvig boek, het daglicht zien,
 Van 't geen hij ondervond.
 Dan, ach! wat ramp! men is nog pas,
 Een maand op zee geweest,
 En waar beland de moed op eens!
 Al 't scheepsvolk is bevreesd;

Daar komt een schooner, wel bemand,
 Van zwaar geschut voorzien,
 Hij nadert, ach! wat raad geldt hier!
 Wie durft nog wêerstand biën?
 Geeft over! is der roovers kreet,
 Geeft over, kristenhond!
 Geeft over, ik bezweer het u!
 Of 'k boor u in den grond.

En al de roovers staan gereed,
 Men toeft geen orderwoord,
 Zij werpen fluks de dreg in 't wand,
 En entren zoo aan boord,
 Zij plundren kist en kasten leeg,
 Het beste zoeken ze uit,
 Het dagboek zelfs van onzen Jan,
 Valt hunne klauw ten buit.

Zij pakken alles bij elkaar,
 En brengen 't in de sloep,
 En steeken af, adieu, kaptein!
 Adieu! is 't luid geroep;
 Maar Jan, die hen voor dieven schold,
 Voor een kanajje ras,
 Dat zich aan roef en moord vergrijpt,
 Moest mée, zoo goed hij was.

Hier helpt geen klaaglied, geen berouw,
 Geen smeeking doet hier baat,
 Zij voeren hem naar 't binnen land,
 En daar vergaart de Raad;
 Men wil zijn bloed, en ook, wie denkt,
 Hem van de doodstraf vrij?
 Maar wat genâc! men vonnist hem,
 Alleen tot slavernij.

Men bindt hem nu, en jouwt hem uit,
 En als de morgen daagt,
 Dan weg met hem, ter markt plaats heen,
 Met roeden voort gejaagd!
 En hoe veel schats hij gelden zou,
 Dat mogt hier wel verhaald,
 Want zulk een forsch gespierde knaap,
 Wierd zeker duur betaald!

Maar Jan, een forsch gespierde knaap,
 Pas dertig jaren oud,
 Brak heim'lijk 's nachts zijn banden los,
 En nam de vlugt in 't woud;
 Daar zwierf hij arm en radeloos,
 En, ach! weet niet waar heen,
 't Benepen hart ontlastte zich,
 In zuchten en gebêen.

De hoop begeeft hem, gansch en al,
 't Is reeds den vierden dag,
 Dat hij met angst en kommer streed,
 En nog geen uitkomst zag;
 Ligt breekt, eer dat het morgen is,
 De dood zijn lijden af, —
 Neen! gindsch doet zich een lichtstraal op,
 Die Jan de hoop hergaf!

Hij hoort het bruischen van de zee,
 Ja, hoe werd hij verrast!
 Gewis dat hier veel scheepvaart was,
 Hij zag een groote mast!
 Hij luistert, — en verneemt een stem,
 En meerder stemmen nog!
 Ach! zij dit all', zoo veel op eens,
 Geen ijdel zin bedrog!

Hij nadert, — en jō! vivat!
 't Zijn allen varensliën,
 Die aan een kleine binnen-meer,
 Van water zich voorzien;
 Hun schip, dat van Jamaika kwam,
 Lag ginder op de rée,
 En wachtte naar hun wederkomst,
 En stak dan weer in zee.

En jan begon het droev' verhaal,
 Van al zijn tegenspoën,
 En bad vol vuur, hij wou zoo graag,
 De reize mede doen;
 En 't volk had zijn rampzalig lot,
 Ten halve pas, gehoord,
 Of diep ontroerd, was aller kreet,
 „ Gij gaat met ons naar boord!”

En 't fchip dat Jan zoo gul ontving,
Bragt hem in Texel aan,
Van waar hij, met een vluggen flap,
Op huis is afgegaan;
Of Jan, gelijk zijn vriend Machiel,
Veel fchatten heeft gegâard
Dit vraagftuk is, zoo 'k meenen mag,
Ons duidlijk opgeklaard.

Maar Jan kwam in zijn vaderland,
En in zijn woonplaats wêer,
Hij kon, van zijn gevangenschap
Verhalen, en niet mêer;
En Jan, die best zijn handwerk kon,
Dat hij te onpas verliet,
Nam voortaan prompt zijn ambacht waar,
En reisde federt niet.

BIJ EEN DOOP-MAALTIJD.

AAN HET KRAAMKIND!

WIJZE: *Wilhelmus van Nassouwer.*

Hem waar 't verstand benomen,
 Die u geen welkom bood,
 Want waart gij niet gekomen,
 Wij waren niet genood.
 Wel aan, een vollen beker,
 Uwe intogt toegewijd!
 Gij lust hem niet, dat 's zeker,
 Wij lusten hem altijd.

Maar eens, in later jaren,
 Indien gij hooren wilt,
 Laat gij de melk-kost varen,
 En lijft u in ons gild.
 Leef vrij van 's levens plagen!
 Groei in verstand en deugd!
 Zijt vaders welbehagen,
 En uwer moeders vreugd!

DRINK-

D R I N K - L I E D.

WIJZE: *Il pleut, il pleut bergère.*

Een glaasje meer of minder,
 Wat maakt dat uit van daag!
 De wijn doet ons geen hinder,
 En ieder lust ze graag.
 Met vreugd dan ingeschonken!
 O blijheid, zegepraal!
 Wij zijn hier niet geklonken,
 Aan een begraafnis-maal.

Wij denken aan geen dooden,
 O neen! dat keur ik af,
 Hun is de rust van nooden,
 Zij hebben die in 't graf.
 En vlieden alle zorgen,
 Een mijl van ons daan!
 En denken we aan geen morgen,
 Hoe 't dan met ons zal gaan!

Vivat den dag van heden!
Wij vieren dien met vreugd,
Met wijn de zorg bestreden!
Ook vrolijkheid is deugd.
Komt, vol op ingeschonken!
Wie zou niet mede doen?
Blijmoedig lêeg gedronken!
Wij hebben geen rantsoen.

AFSCHEIDS-GROET NAAR ZEE.

WIJZE: Men hoort steeds Flora's gunsten roemen.

Vaarwel! die roepstem klinkt u tegen,
 Van ieder in deez' kring vergaard,
 Vaarwel! geleide u 's Hemels zegen!
 Zij is ons boven alles waard.
 Vaarwel! gij moet dien kreet nog hooren,
 Wanneer gij Hollands strand verlaat,
 Kon onze vriendschap u bekoren,
 Dat gij dan nooit haar groet versmaad'! bis.

Vaarwel, dat u geen zorgen bruijen!
 Sta moedig als een zeeman pal!
 Bekreun u aan geen onweersbuijen,
 Men treft ze ook aan den vasten wal.
 Geen kaper afgerigt op stroopen,
 Make u zijn buldrend compliment!
 Gij moogt de schuimers best ontloopen,
 Wanneer gij 't roer maar afwaarts wendt. bis.

Vaar-

Vaarwel! die roepstem klinkt u tegen,
Van ieder in deez' kring vergaard,
Vaarwel, geleide u 's Hemels zegen!
Zij is ons boven alles waard.
Vaarwel! verheugd zijt ge in ons midden,
Zijt even eens verheugd op zee!
Vaarwel, en wat mij vurig bidden,
Kom spoedig wêer op onze rée! bis.

HET WILDBRAAD.

WIJZE : *Contre les chagrins de la vie.*

Wat heeft de mensch al wondre streken!
 'k Heb , als iets zekers , mij voorzegd ,
 Dat ons geen wildbraad zou ontbreken ,
 En ziet , het wordt ons aangeregt ! bis.
 Wie onzer , daarvan vies mogt kijken ,
 Ik neem zijn portie graag voor mij ,
 'k Laat hem met kalfs of rundvleesch strijken ,
 Er is hier keur , men kieze vrij ! bis.

Geen kok was ik ooit toegenegen ,
 Die wildbraad van mijn tafel liet ,
 Vaak heeft er een den zak gekregen ,
 Zijn flappe kost beviel mij niet.
 Een meid die goed weet op te dischen ,
 De pot beregt , zoo mij behaagt ,
 Ik wou haar voor geene andre misfen ,
 Die beter schrobt , of veegt of raagt. bis.

Een

Een kloek vernuft, durfde ons verklaren,
Hoe 't met de ziel des menschen gaat!
Mijn ziel moge in een vogel varen!
Ja, 'k mag het lijden, inderdaad! bis.
Maar 'k zal de hooge lucht betrekken,
Zoo dat geen jager mij verrast,
En geen van alle lekkerbekken,
Aan mijn gebrad zich ooit vergast. bis.

Daar durf ik wel op in te tappen,
(Het geen ik, zoo gij weet, wel ken,)
Dat niemand me immer zal betrappen,
Wanneer ik eens een vogel ben. bis.
En zoo als wij zijn zaamgezeten,
Wij zweren 't met een roemer wijn:
Wij willen gaarne wildbraad eten,
Maar zelve niet gegeten zijn. bis.

GISTEREN EN HEDEN.

wijze : *Wilhelmus van Nassauwen.*

Wat ik eens was, dat was ik,
 En ben ik nu niet meer!
 'k Was jongen bij de schaafbank,
 En nu? ik ben een Heer!
 De grootste der sinjeuren,
 Belief ik met mijn raad,
 't Gemeen is me onverschillig,
 Schoon 't mij benijdt en haat.

Ja, 'k zal mischien eens worden,
 Het geen ik nog niet ben,
 Men acht mij zoo geslepen,
 Als of ik toovren ken;
 De grooten, wat een wonder!
 Zijn altijd op mijn hand,
 En ook de burgerklasfe
 Roept luid van mijn verstand.

Maar

Maar wat ik ben , dat ben ik ,
En morgen ligt niet meer ,
Dan loop ik om een daghuur ,
Of aan de schaafbank wêer ;
Een keizer is , voorzeker ,
Een hoog gezeteld man ,
En toch , wij weten 't allen ,
Hoe ras hij rollen kan.

Dit wil ik niet vergeten ,
In mijn verheven rang ,
Ook deze kan verkeeren ,
Het dure kort of lang.
En zoo mij trots bekruipe ,
Het moog' er mij naar gaan ,
'k Verdien dan weer het schootsvel ,
En trek het werkpak aan.

DE VROUWEN.

WIJZE: *Lieve meisjes, wat zou 't baten.*

't Is een onbeschoften rekel,
 Bij Jan Vlegel opgevoed,
 Die de zwakke vrouw durft trotsen,
 En haar schoon geen hulde doet.
 Die haar deugden, niet beminnen,
 Eeren, ja aanbidden zou,
 Want, wie durft het tegenspreken?
 Vele deugden heeft de vrouw.

'k Waag het niet van ze op te tellen,
 Dit 's geen taak voor mij alleen,
 Maar gewis, het grootste lei-soort,
 Was voor zulk een som te klein.
 Ook, voorzeker, heeft zij fouten,
 Daar omtrent ben 'k mée niet blind,
 Doch waar is de man geboren,
 Die men zonder fouten vindt?

Ja.

Ja, de vrouwen, ook de mannen,
Alle menschen, dit 's gewis!
Zijn zoo schuldloos en onfeilbaar,
Als mijn dierbaar wijfjen is.
Maar de vrouw, om haar gebreken,
Te versmaden, is een fout,
Die de man nooit goed kan maken,
En hem zeker eens berouwt.

Mannen, broeders! die de vrouwen,
Hoog waardeert en hulde doet,
Die het nimmer kunt gedogen,
Dat men haar onheusch begroet,
Mannen, broeders! ik vereer u,
'k Trek met u aan ééne lijn!
Vult uw glaasje! 't heil der vrouwen,
Moet door ons gedronken zijn.

P I J P E N.

WIJZE: *Hoe zoet is 't waar de vriendschap woont!*

Wij leven hier in vrolijkheid,
 Zoo als 't aan vrienden voegt,
 En toch, wat dient er meer gezeid,
 Wij zijn niet vergenoegd;
 Daar schort nog iets, ons allen waard,
 Ja smaaklijk als pastei of taart,
 Een pijp, een pijp, een pijp!

De maaltijd gaf ons stof tot vreugd,
 Hij was naar onzen zin;
 De wijn heeft ons gemoed verheugd,
 Wij schonken vlijtig in;
 Maar na 't genot van spijs en wijn,
 Wat kan alleen ons welkom zijn?
 Een pijp, een pijp, een pijp!

'Komt,

'Komt, volgen we onzer vaderen trant!

Hun inval was niet kwaad,
 Zij staken 't pijpjes in den brand,
 En hielden zoete praat;
 Zij deden zoo bij ieder een,
 En leefden met elkâar te vreên;
 Een pijp, een pijp, een pijp!

Der vad'ren trant, wij volgen die,
 En zijn in 't hart verblijd,
 (*) God dank! wij hebben geen *regie*,
 Zoo als in *Napjes* tijd,
 Neen, wij bezitten goede waar!
 Neemt aan mijn kruiden, proef ze maar!
 Een pijp, een pijp, een pijp!

En is hier iemand, die ons plan,
 Niet willig bijval geeft,
 Die 't rooken niet verdragen kan,
 Of daar geen smaak in heeft,
 Hem komt een lekker snuifje toe,
 Dat ieder zoo zijn trek voldoe!
 Een pijp, een pijp, een pijp!

(*) Men herinnere zich, dat Napoleon, die, hier te lande, spotswijze, Napje genoemd werd, het monopolie van den tabakshandel had, en dit artikel, niet anders, dan in geringe soorten verkrijgbaar was.

D R I N K - L I E D !

WIJZE: *Contre les chagrins de la vie.*

Wel kan mij 't druiven-nat behagen ,
 Foei, als ik anders zei', ik loog ,
 Ik dronk het zeker alle dagen ,
 Liep de impost niet zoo schreeuwend hoog ! bis.
 De prijs, daar mag ik ook van spreken ,
 De prijs is mede niet gering ,
 Van afflag is mij nooit gebleken ,
 Hoe goed het met den oogst ook ging. bis.

De wijnverkooper houdt de prijzen ,
 Die eens door hem zijn ingesteld ,
 Hij zegt, om ons maar aftewijzen ,
 „ Gij krijgt een beter soort voor 't geld ! ” bis.
 Wat is daar tegen in te leggen ;
 Hij kugcht er op, die brave man !
 Hij moge er vloek bij vloek op zeggen ,
 'k Weet dat hij deeglijk liegen kan. bis.

Toch

Toch kan mij 't druiven-nat behagen ,
Foei ! als ik anders zei' ik loog !
Ik dronk zoo graag het alle dagen
Maar prijs en impost zijn zoo hoog. bis.
Doch ben ik in een kring van vrienden ,
Geen woord dan , van zoo duren wijn !
De reek'ning laat zich nader vinden ,
Er moet dan frisch gedronken zijn. bis.

Zoo moeten we op het feest van heden ,
Het druivenfap geen zier ontzien !
De wijn-God zij hier aangebeden !
Hij doet alle onze zorgen vliên ; bis.
Met graagheid worde er ingeschonken ,
Als of ons grooten dorst bekroop !
Den duren wijn moet opgedronken ,
Men krijgt hem morgen beter koop ! bis.

D E M A N N E N .

WIJZE: *Vrijheid, blijheid, lust van 't leven.*

O de mannen! luistert, vrouwtjes!
 Wat dit liedje daarvan zegt,
 Stil nu, als gij stil kunt wezen!
 't Zijn de mannen die 'k bevecht;
 Ja, daar wilt gij graag van hooren!
 'k Zie u allen even blij!
 Als ik van de mannen opdreun,
 Blijft het vrouwen timmer vrij.

Maar de mannen....! best gezwezen!
 Immers ben ik zelf een man!
 Zou 'k mijn eigen aanzigt schenden?
 Foei! dit valt niet in mijn plan.
 Of mischien, gij wilt wel zweren,
 Dat op mij geen smetje kleeft,
 Ik, zoo rein ben als een Engel
 Die er in den Hemel leeft!

En die hulde, lieve vrouwtjes!

Slaat ge mij gewis niet af!

Ligt, als ik, om meerder aanhield,

Dat men mij nog meerder gaf!

Maar genoeg, ik zij een Engel!

En nu kom ik voor den draad:

Doch gij weet wel, lieve vrouwtjes!

Englen spreken nooit geen kwaad!

'k Wil alleen wat goeds verhalen,

Dat een Engel beter past,

Foei! indien ik kwaad zou stookten,

'k Bragt dan ieders huis in last;

Ja, ik wil wat goeds u zeggen,

En dit bare aan niemand pijn!

Immers, daar zijn brave mannen,

Even als er flechten zijn.

Hoort! ik weet een aantal deugden,

Dan, of 't ligt niet zedig luidt!

Laat ik ze u in de ooren fluistren!

Scheiden wij met zingen uit!

HET OUDE EN NIEUWE JAAR.

WIJZE: *Wilhelmus van Nasfouwen.*

Vivat ons blij veréenen ,
 Bij 't eindperk van dit jaar !
 De gastheer heeft zijn tafel ,
 En heel haar toefstel klaar ;
 't Is alles rein en keurig ,
 Waar ik mijne oogen sla ,
 Men schaft ons lekker eten ,
 En wijn et cætera.

Wij hebben hier vrij labes ,
 't Kost ons geen halve cent ,
 Te huis bij onze vrouwtjens ,
 Zijn wij 't zoo niet gewend .
 't Is daar , met onze spijzen ,
 Maar burgerlijk gesteld ,
 En zelfs ook die potagie ,
 Kost handen vol met geld.

Veel

Veel beter koop en vrolijk ,
 Zijn wij hier bij elkaar ,
 Wij geven u klandizie
 Voor 't gansche volgend jaar ,
 Opthaal ons , lieve gastheer !
 Zoo om den andren dag ,
 Het meesten deel der menschen ,
 Studeert op vrij gelag .

Doch , waar gij op moogt letten ,
 Ons glas is waarlijk leêg ,
 Dat kan niet door den beugel ,
 't Is of men weêrzin kreeg ;
 Wel aan , dan laat ons schenken !
 De hand aan 't glaasje klaar ,
 Klok , klok , het uitgedronken ,
 Tot affcheid van dit jaar !

En nu , — het is na twaalven ,
 Heft aan , veréënd van zin !
 Hoezee ! Hoezee ! wij treden
 Een nieuwen jaarkring in ,
 Ons lied moet helder klinken ,
 De wijn geeft kracht en moed !
 Komt , vrienden ! wij zijn vaardig ,
 Met onzen zegengroet .

Wij

Wij wenschen onzen gastheer ,
En al de gasten mée ,
Gezondheid zonder stoornis ,
En huisfelijke vrée ,
Wij vragen elk zijn vriendschap ,
En zweren die elkaar ,
Vivat ons blij veréenen ,
Bij d' aanvang van dit jaar !

DEN KONING EN HET VADERLAND.

EENE DRINKCONDITIE.

WIJZE: *Jadis un célèbre Empereur.*

Een dronk voor Vorst en Vaderland!
 Wien zou dit geen genoegen geven?
 Elk neem' de beker in de hand,
 En 't zaam, als broeders, aan geheven:
 De Koning is ons dierbaarst pand! }
 Wel ga het Hem en 't Vaderland! } *bis.*

OP.

O P P A S S E N.

WIJZE: *Une maitresse qu'on estime.*

OF *Mijn vaderland zij zijn verdwenen.*

Als eens de muren klikken zouden,
 Wat in hun omtrek al geschiedt!
 De braaf gezinde moog' dit willen,
 Maar velen willen 't zeker niet;
 Gestâag dan, mogt de drukpers zweten,
 Geen foliant van 't grootste slag,
 Kon al de wondren zamenvatten,
 De wondren van slechts éenen dag. (*bis.*)

Katrijn, de wereld weet niet beter,
 Bemint alleen haar echten man,
 Maar Kees, de opregte vriend des huizes,
 Helaas! hij weet er anders van.
 Jacobus preekt zijn deugdzaam vrouwtje,
 Gedurig van zijn teederheid,
 Dan ach! hij knijpt de kat in 't donker,
 En kust en koost zijn keukenmeid. (*bis.*)

Maar

Maar schoon de muren 't niet verklappen,
 Wat in hun omtrek al geschiedt,
 Slechts door een schier onzichtbaar reetje,
 Wordt dikwerf, o! zoo veel, bescpied;
 Dat de Oceaan, een inktpot ware,
 Heel 't Vaste land, een perkament,
 Wie nog kon al het nieuws beschrijven,
 Dat door de reetjes raakt bekend? (*bis.*)

Een moeder moge spraakzaam wezen,
 De vrouwen toch zijn gul van aard!
 Haar dochters zijn geen Adams kindren!
 Elk meisje heeft haar deugd bewaard!
 Maar spreek mama van 't kleine reetje,
 Alleen haar scherpziend oog bekend,
 De lieve moeder zal nog blozen,
 Offchoon 't voor lang reeds afgewend. (*bis.*)

Geen muren zullen 't ooit verklikken,
 Wat in hun omtrek al geschiedt,
 Doch van de reetjes, — mogt gij 't vragen?
 Verschaf ik die verzeekring niet.
 Maar zij elk, in zijn doen en laten,
 Bestendig aan de deugd verkleefd!
 'k Weet, dat van muren noch van reetjes,
 Hij nooit geen kwaads te vreezen heeft. (*bis.*)

DE KNOL-RADIJS.

WIJZE: *Hij komt nog niet, waar mag hij blijven.*

Haar klinkt mijn lied, die, 't nedrigst plekje,
 Verscholen inneemt aan den disch,
 Maar zoo bij Hoven als in Hutten,
 Toch altijd een versnaapring is, *(bis.)*
 Daar staat ze, een naauwlijks merkbaar schaalte,
 Word Lente's liev'ling waard gekeurd,
 En, o hoe vaak! heeft men bij 't scheiden,
 De knol-radijs niet eens bespeurd! *(bis.)*

Haar klinkt mijn lied, die, als de winter,
 Ons zegent met zijn afscheidsgroet,
 Met blanke vrucht en fierlijk lover,
 De trage komst van 't ooft vergoedt, *(bis.)*
 En hij, die herfst of zomervruchten,
 Soms tijds ontbeert, als duur van prijs,
 Verlostigt zich met dankbre vreugde,
 Nog aan een bosje knol-radijs. *(bis.)*

Haar

Haar klinkt mijn lied, die, versch en jeugdig,
Elks oog en smaak voldoening geeft,
Alleen bij hem, misschien, verworpen,
Die, ach! geen zier gebit meer heeft; (*bis.*)
Maar vraagt hem eens, hoe menigmalen,
Hij aan die knap zich heeft vergast!
En wij, dat wij ons ook bezorgen,
Komt, vrienden, vrij uit toegetast! (*bis.*)

H O E ?

W I J Z E : *Dem schönsten der triebe.*

Brigit kreeg een erfdeel ,
 Van twee tonnen gouds ,
 En 't geld heeft aanbidders ,
 Zoo nu als van ouds ;
 Een toeloop van vrijers ,
 Komt fluks op de been ,
 Maar 't ja wacht Erastus ,
 Erastus alleen.

Erastus , een jongen
 Bevallig van leest ,
 En goed , ja onnoozel ,
 Behaagt haar het meest ;
 Verrukt doet hem 't meisje ,
 Haar wêermin verstaan ,
 „ Hoe ” roept heel de wereld ,
 „ Hoe komt hij er aan ” ?

Hij

Hij krijgt haar, en spelt zich,
 Nu dagen van rust,
 Een deftige tafel,
 En heerlijke fust;
 Een rijtuig, en paarden
 Van 't kostlijkste slag,
 Zoo als men voor dato
 Geen wêerga van zag.

Ja, dit en nog meerder,
 Is 't deel van Erast,
 Maar wensch u zijn lot niet,
 Hoe zwaar is zijn last!
 Hij smulle, hij rijde,
 't Moog waar zijn, helaas!
 Wat of er aan hapert?
 Zijn vrouw is de baas!

Zij maakt hem het leven,
 Zoo bitter zoo zuur,
 En ligt is zijn echtknoop,
 Nog jaren van duur;
 Verwenscht wordt de voorkeur,
 Die 't meisje hem gaf,
 „Hoe” roept heel de wereld,
 „Hoe komt hij er af”?

HET DAGELIJKSCH LEVEN.

WIJZE : *Mijn vaderland, zij zijn verdwenen.*

Wie durft op 't menschlijk oordeel bouwen !
 Nu zwenkt het zus en dan weer zoo ,
 Die straks voor dom wordt uitgekreten ,
 Is morgen ligt een Cicero.
 Men zwijgt , en krijgt de blaam van zwijger ,
 Of die van snapper als men praat ,
 En wie behoeft een stok te zoeken ,
 Wanneer hij gaarne in 't honderd slaat ? *bis.*

Maar dit alleen zijn bagatellen ,
 Ach ! werpt niet menig looze gast ,
 Zijn wanbedrijf op buurmans schouder !
 De schuld is zulk een zwaren last ;
 Ziet , Adam is ons niet vergeten ,
 Een logenaar van d' eersten rang !
 Hij wou de schuld op Eva schuiven ,
 En zij , helaas ! weer op de slang. *bis.*

Ik oordeel niet, ik wil niet wreken,
Margriet zij dit, en Maurits dat!
Een dwaas moog' zijn gebrek verbloemen,
Aan ieder hapert altijd wat.
Verzelt me in groote en kleine kringen,
Veel zegt men hier, veel zegt men daar,
Doch heil u, durft gij te onderzoeken!
Er is zoo vaak geen woord van waar. *bis.*

T A F E L - L I E D.

WIJZE: *Het was van daag zoo vreeslijk heet.*

De man in huis, 11 ach! wat hij doet, (*bis.*)
 Die goede brave man,
 Staat vrouwtje lief de muts niet goed,
 Hij krijgt zijn deel er van; (*bis.*)

Zijn liefste spijs, 11 bekomt hij schaars, (*bis.*)
 Als 't vrouwtje die niet lust,
 Waar 't anders gaat, het is wat raars,
 En mij nog onbewust. (*bis.*)

Dan geeft de man, 11 geen geld genoeg, (*bis.*)
 Haar beurs is altijd leëg,
 Als of zij ooit om meerder vroeg,
 En nooit geen toeflag kreeg. (*bis.*)

Of wel, zij heeft, 11 het bijster druk, (*bis.*)
 Gemeenlijk met de wasch,
 En staat de man nog op zijn stuk,
 Hoe slegt komt hij te pas! (*bis.*)

Geen.

„Geenvrouw die goed // haar pligt betracht. *(bis.)*

Kookt zesderhande pot ;”

Dit , mannen ! is een taal vol kracht ,

Vertroost u in uw lot ! *(bis.)*

Maar als de man // eens gasten noodt , *(bis.)*

Of wordt te gast gevraagd ,

Dan is het feest , een feest zoo groot !

Waar heel de buurt van waagt. *(bis.)*

Wat anders nooit // op tafel komt , *(bis.)*

Van vleesch , van wild , van visch ,

Dat is er nu , men staat verflomd ,

Van alles wat er is. *(bis.)*

Als vrouwtje lief // goed schaffen wil , *(bis.)*

En deugd aan zachtheid paart ,

De man houdt als een muis zich stil ,

Zij is hem alles waard. *(bis.)*

Hij geeft , in huis // haar d'eersten rang , *(bis.)*

En noemt haar steeds , zijn schat !

Maar heeft zij nooten op haar zang ,

Ach , welk een kwaad is dat ! *(bis.)*

Die vrouw , zij doet // haar man verdriet , *(bis.)*

Het vreeslijkst ongelijk ,

Ik ruil haar voor de mijne niet ,

Al was ze ook nog zoo rijk. *(bis.)*

Mijn lieve vrouw , || zij weet het goed , (*bis.*)
 Wat mij het beste smaakt ,
 En 'k weet, dat zij zich 't meest voldoet,
 Als zij haar man vermaakt. (*bis.*)

Zij rigt mij wel || geen gastmaal aan, (*bis.*)
 Zoo als wij heden zien ,
 Maar hoe het zij , het kan bestaan ,
 Wij zijn slechts burgerliën. (*bis.*)

Ook ieder dag || zoo aangeregt , (*bis.*)
 Ik verg dat niet van haar ,
 Het is , gelijk het spreekwoord zegt ,
 Eens kermis in het jaar , (*bis.*)

Het koste dan || een goudstuk meer , (*bis.*)
 Wat is daar aan verbruid ?
 Wie rekent dit eene enkele keer ?
 't Is feest , en daar mée uit. (*bis.*)

't Is feest zoo als || het huidig feest , (*bis.*)
 Deez' kring gewaagt er van ,
 De gasten zijn verheugd van geest ,
 En prijzen vrouw en man ; (*bis.*)

En vrouw en man || verrukt de dank , (*bis.*)
 Die aller hart ontschiet ,
 Zij weigren bij het vreugdgeklank ,
 Der gasten heildronk niet. (*bis.*)

JONG

J O N G E N O U D.

WIJZE: *Men hoort steeds Flora's gunsten roemen.*

De jeugd is dartel en litzinnig,
 Maar de ouderdom alleen praat zoo,
 Of 't mooier stond altijd te grommen,
 Ach! dikwerf om een haverstroo.
 De jongheid zou 't gebloemt vertrappen,
 Dat schuldloos haar de zinnen streelt!
 Weg, met de rol van recensenten,
 Die door bejaarden wordt gespeeld.

't Is kermis, ach! wat mag dat baten,
 't Wordt zoon noch dochter toegestaan,
 Dat zij die dagen vrolijk vieren,
 Naar spellen of komedie gaan;
 Maar hoe voorheen de zedige ouders,
 Bij ieder prettig feestgetij,
 Altijd de kloekste klanten waren,
 Weet nog de heele maatschappij.

Jan

Jan vraagt, en krijgt de hand van Grietje,
 Die hij, uit al zijn hart, bemint,
 Doch, Floris heet dit kinderstreken,
 En Jan staat onder zijn bewind!
 Die wreede voogd, helaas! vergeten,
 Zijn hem de dagen van wel eer,
 Hij liet geen maagd ooit ongebeden,
 Ja vrijdde er twee op ééne keer.

Louïse, 't gaat ook haar niet beter,
 Ach, Tante is zulk een vrome ziel!
 Zij raast en tiert, en dreigt het meisje,
 En plakt haar aan het spinnewiel;
 Zij roemt haar 't schoon van 't vrijsterleven,
 En is dan wonder vlug van geest,
 Maar durft zij zich ten voorbeeld stellen!
 Ze is immers nooit bemind geweest.

Wat vreugd geeft ons die zwerm van modes,
 Uit Frankrijks hoofdstad aangebragt!
 Ach! al wat nieuw is wordt verworpen,
 Men schikt ons op met de oude dragt.
 Hoe dat mama in vroeger dagen,
 Het ware ook om der vrijers wil,
 Zich altijd even zwierig tooidde,
 Dit zij zoo! 'k bid u: houdt dat stil.

Die

Die oude droomers , laat hen praten ,
Zij waren zotter nog dan wij ,
Doch haast verfiert ook ons de grijsheid ,
Wij worden dan zoo wijs als zij !
Maar dat ons lied , dien ouden roeme ,
Die 't aan de jongheid graag vergeeft ,
Dat zij , voor liefde en vreugd geschapen ,
Haar schoonste tijd gelukkig leeft !

I K H E B.

WIJZE : *Liefhebbers van de vrolijkheid.*

Ik heb , o ja , laat ik eens gul ,
 En vrijuit tot u spreken ,
 Ik heb aan wissels hier en daar ,
 Een tonne gouds , naar 'k reken ,
 Ik heb een boerderij vijf — zes ,
 Digt bij den Haag gelegen ,
 En met contanten trots ik elk ,
 Hoe zwaar hij ook moog' wegen.

Ik sta , voor geen geringe som ,
 Op 't grootboek ingeschreven ,
 Ja , 'k had , indien ik 't hebben wou ,
 Een lui en lekker leven ;
 Ik heb in 't bloeiend Amsterdam ,
 Diverse Reederijen ,
 Ik heb , maar 't meeste zwijg ik liefst ,
 Gij zoudt mij ligt benijen.

Ik

Ik heb , dit zij voor 't laatst gezegd ,
En 'k wil het u betogen ,
Ik heb , voorwaar geen kleinigheid ! —
De gansche boel gelogen ;
Ik heb , o ja , laat ik eens gul ,
En vrij uit tot u spreken ,
Ik heb , stap in mijn woning maar !
Te malen noch te breken.

DAMON EN CLOË.

BIJ HUNNE ONDERTROUW.

WIJZE: *l'Amour est un enfant trompeur.*

DAMON,

Van alle meisjes die ik zag,
 Kon ééne mij verrukken,
 En wat zij op mijn hart vermag,
 Is niet om uit te drukken,
 Haast zal ik, aan haar lieve hand,
 Verëenigd door den huwlijksband,
 De schoonste bloemen plukken. *bis.*

CLOË.

Van alle jongens die ik zag,
 Kon één mij 't meest bekoren,
 En wat hij op mijn hart vermag,
 Deed ik hem kunstloos hooren,
 Ik reikte hem, hij mij, de hand,
 En mij wordt door den huwlijksband,
 Het hoogste heil befehoren. *bis.*

BEI-

BEIDE.

Vivat, hoezee! met hart en mond,
Door geestdrift aangedreven,
Verheffen wij deez' blijden stond,
Den schoonsten van ons leven!
Het is noch rang noch goud, o neen!
Regtschapen liefde en trouw alleen,
Die hulde wordt gegeven. *bis.*

De liefde die ons jeugdig hart,
Het reinst genot doet smaken,
Zal, daar zij alle wêerspoed tart,
Ons beider heil volmaken;
En als het levensvuur verflauwt,
En als de laatste avond dauwt,
Zal ons haar gloed nog blaken. *bis.*

LIEFDE EN WIJN.

WIJZE: *Zonder liefde zonder wijn.*

Zonder liefde zonder wijn ,
 Welk een aklig leven !
 Foei! ik wou geen pijp tabak ,
 Voor het restje geven ;
 Vrienden , heft de drinkschaal op !
 Zij moet leëg gedronken ,
 En bij liefdes feest getij ,
 Ras weer volgeschonken.

Maar in welk een hoek gij ook ,
 Bachus niet mogt vinden ,
 Amor is er toch , en weet
 Aller hart te binden ;
 Zelfs de onnoozle Muzelman ,
 Die geen wijn mag smaken ,
 Voelt zich toch , zoo wreed hij is ,
 Door de liefde blaken.

Vrien.

Vrienden, heft de drinkfchaal op!

Zij moet lêeg gedronken ,

En bij liefdes feestgetij ,

Ras weer vol geschonken ,

Zonder liefde zonder wijn ,

Welk een aklig leven !

Foei ! ik wou geen pijp tabak ,

Voor het restje geven.

K A A T J E.

WIJZE : *Toen ik laatst mijn geitjes weidde.*

Kaatje Buur , dit heeft mijn moeder ,
 Mij wel honderd maal gezegd ,
 Ach ! en op haar laatste krankbed ,
 Mij nog ernstig voor gelegd ,
 Kaatje Buur is een dier wezens ,
 Die , vervuld van menschenmin
 's Levens rampen trouw helpt dragen ,
 Vrede sticht in elks gezin ;

Als mij , in mijn weduw dagen ,
 't Een of ander over kwam ,
 'k Vloog naar Buurvrouw Kaatje heenen ,
 Die mijn zaak ter harte nam ,
 Dierbaarste ! als gij mij moet derven ,
 Vindt ge in haar uw schutsvrouw wêer ,
 Zoo , zoo sprak mijn goede moeder ,
 En , helaas ! zij was niet meer.

Kaat-

Kaatje , nog dezelfde Kaatje ,
 Die ze in moeders leven was ,
 Schreide als ik , bij 't zielloos ligchaam ,
 Ja , zij schreidde een tranen plas ;
 En zij hielp mij 't all' bezorgen ,
 'k Had , ja dit geloof ik wis ,
 De uitvaart nimmer klaar gekregen ,
 Zonder haar bemoeienis.

'k Stond nu op mijn eigen beenen ,
 Kon mij roeren zoo ik wou ,
 Maar ik was wel gaauw beteuterd ,
 Hoe ik 't voortaan redden zou ;
 Toen gedacht ik aan mijn moeder ,
 Had ik 't een of ander plan ,
 'k Ging bij Kaatje Buur te rade ,
 Zij was mijn orakel dan.

Kaatje , nog dezelfde Kaatje ,
 Die ze in moeders leven was ,
 Liet mij nooit verlegen heengaan ,
 Schortte me iets , zij hielp mij ras .
 'k Nam mij voor , ik moest verhuizen ,
 Want mijn woning was te groot ,
 'k Nam bij Kaatje Buur een kamer ,
 Die ze mij vrijwillig bood ;

'k Raakte in deze zamenleving,
 Met een zeker Heer bekend,
 Hij mogt mij, ik hem wel lijden,
 En hij werd mijn prétendent;
 Maar ik zou, meent gij, aan Kaatje,
 Daar geen mond van open doen?
 Foei mij! als ik zoo dorst hand'len,
 Neen, dit ware geen fatsoen.

Kaatje, nog dezelfde Kaatje,
 Die ze in moeders leven was,
 Zou mij raden, en haar leiding,
 Kwam mij meer dan ooit te pas;
 Vrolijk, ja ik wil 't wel weten,
 Ik was vrolijk door en door,
 Ging ik haar gedachte toetsen,
 En lag haar de mijne voor.

Maar wat ik, in vroeger dagen,
 Nooit bij haar vernomen had,
 Kaatje werd zoo bleek als linnen,
 Ja, veranderde als een blad,
 Zwijg, ik bid u! was het daadlijk,
 Zwijg, Lizetje! ik schrik er van,
 Foei! een heer van tien jaar ouder,
 Is volstrekt voor u geen man.

Kaat-

Kaatje, nog dezelfde Kaatje,
 Die ze in moeders leven was,
 Werd gramstorig, lieve Hemel!
 Is het wonder, 'k wankel ras,
 Neen toch, neen, gij kent de meisjes!
 'k Stond hem voor geen schatten af,
 Liever volgde ik mijne moeder,
 Eer ik hem dien doodsteek gaf.

't Reeds gegeven woord te breken,
 Foei! wat meisje ware ik wel?
 Minder wreed en wispelturig,
 Is de Satan in de Hel.
 'k Had mijn jonker trouw gezworen,
 Trouw gezworen tot den dood,
 En ik wist, zijn wederliefde,
 Was geen snersje minder groot.

Kaatje, nog dezelfde Kaatje,
 Die ze in moeders leven was,
 Schreidde bij mijn wederkomen,
 Ach! zij schreide een tranen plas;
 Zou zij, haar neerflagtig uitzigt,
 Had mijn teeder hart geraakt,
 Zou zij me ook een lot voorspellen,
 Dat mij diep rampzalig maakt!

'k Moest haar polsen , 'k wilde 't weten ,
 Eer ik mij in d'echt begav' ,
 Wat al stormen mij bedreigden !
 'k Smeekte haar en liet niet af .
 Ach ! wat vloed van bittre woorden ,
 'k Hoorde er enkel deze van ;
 „ Foei ! een Heer van tien jaar ouder ,
 Is volstrekt voor u geen man . ”

Kaatje , nog dezelfde Kaatje ,
 Die ze in moeders leven was ,
 Neen , — haar hooggeroemde braafheid ,
 Is , helaas ! zoo bros als glas ;
 Dat een Heer van tien jaar ouder ,
 Minder mij dan Kaatje past ,
 Moge waar zijn , maar ook zeker ,
 'k Heb hem , en ik hou hem vast .

Kaatjes braafheid , goede Hemel !
 Eindelijk brak de bommel uit ,
 Kaatje was jaloersch , en wenschte
 Zich , in mijne plaats de bruid !
 Kaatje mogt te bruiloft komen ,
 'k Heb haar dit ook voorgelegd ,
 Maar , dat zij mijn jonker pakte ,
 Dit liep op een twee gevecht .

Kaat-

Kaatje Buur, — o, had mijn moeder
Haar gekend in vroeger tijd!
Zeker had zij reeds mijn vader
Aan die goede vrouw ontvrijd,
Maar zoo gaat het duizend driften,
Biedt men moedig wederstand,
Slechts een zwakheid ééne mislag,
En de stoutste ligt in 't zand.

I K H A D.

wijze: *Waar of mijn Rozalinde blijft.*

Ik had een prachtig koopmanshuis,
 Van hardsteen opgebouwd,
 Zoo schoon gemeubeld, dat ge een vorst,
 Daar in logeren zoudt
 Ik had een fraaije buitenplaats,
Voitures zonder tal,
 En schimmels, o! de koning heeft
 Geen schooner op zijn stal.

Ik had een doorgeleerde kok,
 Één meid en slechts één knecht,
 Want waar dit volkje talrijk is,
 Gaat nooit de wagen regt;
 Ik had een bockerij, zoo net,
 Zoo heerlijk uitgedoscht,
 Drie guldens heeft ook ieder band,
 Mij buiten 't boek gekost.

Ik

Ik had , o ja , ach ! dat gij slechts ,
Niet in mijn reden vielt ,
Wat of ik , eenmaal rijk genoeg ,
Van alles overhield ?
Ik had , maar alles wat ik had ,
Verlang ik nimmer wêer , —
Een droom bragt mij dien rijkdom aan ,
'k Ontwaakte en had niets meer .

PIERLA LA.

wijze: *Oubliez jusqu'a la trace.*

of: *Jeune fille qu'ou marie.*

Pierla la, hij was de tweede
 Van dien kostelijken naam,
 Maar een kerel, 'k durf wel zeggen,
 Schier tot alle ding bekwaam,
 Ja, een kerel, buiten twijfel
 Van verheven ziel en geest,
 O! er is, noch vóór, noch na hem,
 Zoo een Pierla la geweest.

Pierla la, van wiens karakter,
 Gij een fraai tafreel verbeidt,
 Had, bij menige andre deugden,
 Nog de deugd van nedrigheid,
 Als, in zijn roemwaardig leven
 Van een zestig jaar'gen duur,
 Iemand hem met lof begroette,
 Zag hij, als azijn zoo zuur.

Pier-

Pierla la, ach! kwam te sterven.
En bezwoer bij hoog en laag,
„*Dat geen mensch mijn schim ontruste!*
Rust is alles wat ik vraag.”
Wij beleven wondre tijden,
Daarom ik weerstreef hem niet,
Kwam hij kijken, o! geloof maar,
Dat ik gauw mijn plaats verliet.

Ja, als eens zijn geest hier oprees,
’k Vraag het elk, wat dan gedaan?
Wie van ons, voorzeker niemand,
Weet met geesten omtegaan?
Pierla la blijv’ zachtjes sluimren,
Dat zijn roem met hem verga!
Zingen wij een ander liedje,
Zwijgen wij van Pierla la!

B E V R E D I G I N G .

WIJZE: *Mijn vaderland, zij zijn verdwenen.*

O gij, die door den storm der driften,
 U, voor een wjl, vervoeren liet,
 Bluscht uit den gloed die in u tintelt,
 Hoort naar de stem der wraakzucht niet!
 Hernieuwt, wilt ge u geen wroeging garen,
 Hernieuwt de vriendschap, bant den nijd!
 Reikt eensgezind de hand elkander!
 Weest vrienden, nu en t' allen tijd! *bis.*

Wee ieder, dien het vreugd kan geven,
 Dat hier de twist zijn zetel vest!
 Neen, dat wij de eendragt hulde zweren,
 Door 't luid geroep van vrede best!
 Komt, dat onze invloed zegeviere!
 Met frischen dronk ons doel getoond,
 En blij der vaadren lied gezongen:
Hoe zoet is 't waar de vriendschap woont! bis.

DE TOEKOMST.

wijze: *Liefhebbers van de vrolijkheid.*

De Toekomst, o! wat ik bang,
 'k Heb daar niet op gerekend,
 Men heeft mij die, nog kort geléen,
 Zoo ijslijk zwart geteekend;
 Ja, wordt, sinds ik het daglicht zag,
 Mijn schuldboek opgeslagen,
 De straf die ik te duchten heb,
 Is nooit voor mij te dragen.

Deez' meldt mij van een duistren poel,
 Helaas! waar slangen leven,
 En tijger, leeuw, en wolf en beer,
 Elkaar *bataille* geven.
 Een ander van een hok zoo heet,
 Nog heeter dan een oven,
 Waar nooit de tijd de vlam verteert,
 Wie kan het haast gelooven?

Een

Een derde, foei! wat lijdt de mensch,
 Bij zoo vele akligheden!
 Gezwegen best, er trilt mij reeds
 Een huivring door mijn leden;
 Ach! wordt, sinds ik het daglicht zag,
 Mijn schuldboek opgeslagen,
 'k Zie *Lucifer* al in 't verschiet,
 Hij smijt mij op zijn wagen;

O, mogt ik eens mijn levensweg,
 Van voren af beginnen!
 En ware ik dan, als nu zoo kloek,
 Zoo snugger bij mijn zinnen!
 'k Wierd wijzer dan Vorst *Salomon*,
 Daar kunt gij vast op bouwen,
 Die wijze man gaf zijn verstand,
 Gevangen bij de vrouwen.

'k Bezat, gewis, geen minder schats
 Dan eertijds *Alexander*,
 In wijsheid noch in magt van goed,
 Geleek mij nooit een ander;
 En wie van Vader *Salomon*,
 Geen groot legaat mogt erven,
 Zou van mijn wijsheid en mijn goud,
 Niet weinig hulp verwerven.

Wat

Wat zou ik in de maatschappij,
 Een schat van vreugde rapen,
 Ach! 't Leven, zoo als 't heden is,
 Is best om door te slapen.
 De Toekomst, o! 'k behoefde dan,
 Niet bang daar voor te wezen,
 Ik had geen moordend dierenhol;
 Noch hellevaart te vreezen.

Ja, mogt ik eens mijn levensweg,
 Van voren af beginnen!
 Wie zegt mij: waarom komt de mensch,
 Zoo dom de wereld binnen?
 Maar neen, 'k wou de afgelegde baan,
 Niet graag van nieuws herhalen,
 Ligt deed mijn onbegtensd verstand,
 Mij des te grover dwalen.

Ach! mogelijk dat de maatschappij,
 Om zoo vele *extra* gaven,
 Alsof ik die met haken kreeg,
 Mij levend liet begraven;
Minerva! ik verstoot uw gunst,
 Gij kunt mij niet verblijden,
 Het is het zwak der wereld zoo,
 Zij mag geen wijshoofd lijden.

'k Bid *Plutus* om geen rijkdom aan,
 Wat kan mij rijkdom schelen,
 Genoeg, zoo 'k voor mijn huisgezin,
 Het brood niet hoef te stelen.
 Ik had, indien ik rijkdom kreeg,
 De Laster maar te schromen,
 Daar is die klant, ging ligt de spraak,
 Nooit eerlijk aangekomen.

O! wierd eens van zoo menig mensch,
 Het schuldboek opgeflagen,
 Hoe menig mensch, zou van de straf,
Surcheance willen vragen!
Surcheance, wat een schrale vond!
 Heet dit de straf ontsnappen?
 Het is een uurtje later slechts,
 De wagen op te stappen.

Ik waag het niet, om voet voor voet,
 Mijn buurman te bespieden,
 'k Laat ieder, naar het hem gelust,
 Zijn eigen tuintje wieden;
 Die wel doet, en die kwalijk doet,
 Elk zal betaling krijgen,
 Het oordeel komt aan mij niet toe,
 'k Wil van mijn naasten zwijgen.

Voor mij, 'k heb nog geen speldeprik, .
Van Jupiter te vreezen,
Ik stap gerust den wagen af,
Laat *Minos* regter wezen!
Ik zie, in 't *Elyseesch* gewest,
Tot burger mij verheffen,
En hoop, daar heel deez' vriendenkring,
In welstand aan te treffen.
